

Bank

Vägledning om kundkännedom

Tredje upplagan

Beslutad av Simpts styrgrupp i november 2021

Innehållsförteckning

3 Vem är kund vid fakturaköp och fakturabelåning?	6
Sammanfattning	6
Inledning	6
Vad gäller vid fakturabelåning?	6
Vad gäller vid fakturaköp?	6
Övervakning av affärsförbindelser m.m.	7
3 Syndikerade lån	8
Inledning	8
Kort beskrivning av ett syndikerat lån	8
Parterna i ett syndikeringsavtal och deras roller	8
Kort beskrivning av den primära syndikeringsprocessen och den sekundära marknaden	10
Inledning	10
Den primära syndikeringsprocessen	10
Den sekundära marknaden	12
Risken för penningtvätt och finansiering av terrorism	12
Vem är kund? – Några inledande kommentarer	12
Vem är kund i den primära syndikeringsprocessen?	12
Låntagaren är kund till arrangörsbanken	12
Låntagaren är kund till långivarna	13
Låntagaren är kund till Facility Agent/Security Agent	13
Vem är inte kund i den primära syndikeringsprocessen?	14
Långivarna och arrangörsbanken är inte kunder till varandra	14
Långivarna och Facility Agent/Security Agent är inte kunder till varandra	15
Security Provider och Guarantor är inte kunder till långivarna	15
Vem är kund på den sekundära marknaden?	16
Köparen är säljarens kund	16
Säljaren är köparens kund	16
Vem är inte kund på den sekundära marknaden?	16
Köparen är inte kund till Facility Agent/Security Agent	16
7 Kundkännedom när kunden företräds av ställföreträdare	16
Inledning	16
Allmänt om identifiering och kontroll av identitet	17
Riskbedömning	18
Förmyndare för barn - inledning	18
Förmyndare för barn under 16 år	19

Identifiering och behörighet.....	19
Övriga åtgärder för kundkännedom.....	19
Barn som har fyllt 16 år	19
Inledning.....	19
Identifiering.....	20
Övriga åtgärder för kundkännedom.....	20
God man (11 kap. 4 § föräldrabalken) och förvaltare (11 kap. 7 § föräldrabalken)	20
Inledning god man.....	20
Inledning förvaltare	20
Identifiering och behörighet.....	21
Övriga åtgärder för kundkännedom.....	22
Fullmaktshavare	22
Identifiering och behörighet.....	22
Övriga åtgärder för kundkännedom.....	22
Framtidsfullmaktshavare.....	23
Inledning.....	23
Identifiering och behörighet.....	23
Övriga åtgärder för kundkännedom.....	23
God man för bortavarande arvinge (11 kap. 3 § föräldrabalken)	24
Inledning.....	24
Identifiering och behörighet.....	24
Övriga åtgärder för kundkännedom.....	25
När pengarna har utbetalats och den gode mannens uppdrag upphört.....	25
8.4.3, 8.4.4, 8.5.1 och 10.2.2 Behörig beslutsfattare	26
Inledning.....	26
När krävs godkännande?	26
Särskilt om högriskredjeland.....	27
Hur länge gäller ett godkännande?	27
Kan det finnas olika behöriga beslutsfattare?.....	27
Vad avses med "annan befattningshavare"?	28
Vad innebär kravet på tillräckliga kunskaper och befogenheter?.....	28
Behörig beslutsfattare kan få stöd av en rådgivande kommitté.....	28
Behörig beslutsfattare kan vara en beslutande kommitté.....	29
På vilken nivå i organisationen kan behörig beslutsfattare vara placerad?.....	29
8.4.4 Korrespondentförbindelser	30
Vad är en korrespondentförbindelse?	30

Vem kan vara motpart i en korrespondentförbindelse?.....	32
Inledning.....	32
Parter som kan vara motpart i en korrespondentförbindelse	32
Parter som vanligtvis inte är motpart i en korrespondentförbindelse	34
Är en förbindelse som är begränsad till en RMA-tjänst en korrespondentförbindelse?	36
Något om RMA och ”innefatta betalning”	36
Riskbedömning vid korrespondentförbindelser.....	36
Åtgärder för kundkännedom vid korrespondentförbindelser	38
Inledning.....	38
Identifiera institutet	38
Identifiera företrädare för institutet	39
Skärpta åtgärder	40

Simpts vägledning har tagits fram av sju organisationer i finansbranschen och deras medlemmar. Den utgår från medlemmarnas behov av vägledning och är inte avsedd att vara heltäckande.

Vägledningen beskriver hur branschen tolkar och tillämpar penningtvättsregelverket i aktuella delar.

Vägledningen ersätter inte lagar, föreskrifter och andra rättskällor. Dessa måste alltid beaktas och tillämpas i förekommande fall.

Det finns inte någon skyldighet att använda vägledningen. Den som använder vägledningen måste alltid göra bedömningen om vägledningen är tillämplig i det enskilda fallet.

Denna del av vägledningen har tagits fram av medlemmar hos Svenska Bankföreningen, men kan tillämpas av alla när relevant. Frågan om vem som är kund vid fakturaköp och fakturabelåning har hanterats i samarbete med medlemmar hos Finansbolagens Förening. Vissa andra frågor som bankerna också är berörda av finns i separata, branschgemensamma, delar av vägledningen.

Vägledningen ska läsas tillsammans med och kompletterar den grundläggande vägledningen om kundkännedom. Den grundläggande vägledningen omfattar bl.a. en beskrivning av åtgärder vid låg, normal eller hög risk och tillämpas av bankerna när relevant. Rubriknumreringen motsvarar numreringen i den grundläggande vägledningen.

I denna del av vägledningen hänvisas till lagen (2017:630) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism (penningtvättslagen) och Finansinspektionens föreskrifter (2017:11) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism (penningtvättsföreskrifterna). Hänvisningar görs också till Europeiska bankmyndighetens (Eba) riktlinjer enligt artiklarna 17 och 18.4 i direktiv (EU) 2015/849 för kundkännedom och de faktorer som kreditinstitut och finansiella institut bör beakta vid bedömning av den risk för penningtvätt och finansiering av terrorism som förknippas med enskilda affärsförbindelser och enstaka transaktioner (riktlinjer för riskfaktorer avseende penningtvätt och finansiering av terrorism) som upphäver och ersätter riktlinjerna JC/2017/37, EBA/GL/2021/02 (Eba:s riktlinjer för riskfaktorer).

I denna tredje upplaga har vägledningen om korrespondentförbindelser utvecklats. De delar av vägledningen som avser syndikerade lån, ställföreträdare och behörig beslutsfattare är nya. Uppdateringar har också gjorts med anledning av den revidering som har skett av de riktlinjer som tas fram inom EU, Europeiska bankmyndighetens (Eba) riktlinjer för riskfaktorer avseende penningtvätt och finansiering av terrorism, EBA/GL/2021/02.

Den 10 november 2021 träder vissa ändringar i penningtvättslagen i kraft (prop. 2020/21:206). Det innebär att lagen även gäller för juridiska personer etablerade i Sverige som driver verksamhet som leverantör av gräsrotsfinansieringstjänster enligt EU:s förordning om gräsrotsfinansiering (1 kap. 2 § första stycket punkten 13). Det innebär också att bl.a. 3 kap. 18 §, som reglerar åtgärder för kundkännedom vid korrespondentförbindelser, även omfattar verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § första stycket punkten 13. Vägledningen kommer att uppdateras i det kommande arbetet.

3 Vem är kund vid fakturaköp och fakturabelåning?

Sammanfattning

Det företag (leverantören av en vara/produkt eller tjänst, i fortsättningen leverantören) som säljer eller belånar sina kundfakturor till banken eller finansbolaget (kreditgivaren) är kund till kreditgivaren.

Köparen av en vara/produkt eller tjänst (fakturagäldenären) är kund till leverantören.

När kreditgivaren självständigt – utan inblandning av leverantören – träffar ett avtal med fakturagäldenären har normalt sett en avtalsförbindelse uppstått och en affärsförbindelse etablerats. Fakturagäldenären är då kund till kreditgivaren.

Inledning

Ett avtal om fakturabelåning sluts mellan kreditgivaren och leverantören, vilket innebär att leverantören pantförskriver sina kundfakturor till kreditgivaren. Fakturagäldenären betalar därefter till kreditgivaren i stället för till leverantören.

Fakturaköp innebär att kreditgivaren köper leverantörens kundfakturor och att fakturagäldenären betalar fakturabeloppet till kreditgivaren i stället för till leverantören. I fakturan anges i allmänhet att fakturan överlåtits till kreditgivaren och att betalning ska ske till kreditgivarens konto. Ibland innehåller avtalet mellan kreditgivare och leverantör en bestämmelse som innebär att fakturaköpet ska återgå om betalning uteblir.

I regel finns det inte någon skyldighet att tillämpa bestämmelserna i penningtvättslagen avseende kundens kunder, då dessa normalt sett ej har trätt i avtals- eller affärsförbindelse med kreditgivaren (jfr prop. 2016/17:173 s. 509). Mellan kreditgivaren och fakturagäldenären finns i regel inte någon avtals- eller affärsförbindelse, varför något krav på genomförande av kundkännedom avseende fakturagäldenären vanligtvis inte aktualiseras.

För att det ska vara fråga om en kund och bestämmelserna om kundkännedom ska bli tillämpliga, krävs en avtalsförbindelse. I vissa fall grundar avtalsförbindelsen en skyldighet att vidta åtgärder för kundkännedom enligt reglerna om enstaka transaktioner. Ingåendet av en affärsförbindelse grundar alltid en skyldighet att vidta åtgärder för kundkännedom.

Mellan kreditgivaren och leverantören finns ett avtalsförhållande och således en affärsförbindelse, varför leverantören ska vara föremål för åtgärder för kundkännedom.

Vad gäller vid fakturabelåning?

Vid fakturabelåning är det leverantören som kräver betalning enligt kundfakturan från fakturagäldenären. Kreditgivaren har en fordran på leverantören avseende lånet. I dessa fall uppstår inte något avtalsförhållande mellan kreditgivaren och fakturagäldenären. Det gäller även om kreditgivaren administrerar kundfakturorna åt leverantören.

Vad gäller vid fakturaköp?

När en faktura överläts, dvs. säljs, till kreditgivaren inträder kreditgivaren i leverantörens ställe när det gäller rätten att kräva betalning enligt villkoren i fakturan. Det innebär dock inte att övriga förpliktelser som följer av avtalet mellan leverantören och fakturagäldenären, d.v.s. rätten att erhålla en fullgod

tjänst eller vara å ena sidan och skyldigheten att betala för detta å andra sidan, till någon del överförs till kreditgivaren.

I förhållande till fakturagäldenären är avtalet om köp av fakturan en ensidig handling från kreditgivarens sida. Det är ett avtal mellan leverantören och kreditgivaren. Som fallet också normalt är vid fakturabelåning, anvisar leverantören kreditgivarens konto för betalning. Den tjänst eller produkt som kreditgivaren tillhandahåller är att tillhandahålla likvida medel till leverantören. Motprestationen är att leverantören överlåter en tillgång i form av en faktura som representerar en fordran som är indrivningsbar. Att innebörden är att ett konto anvisas för betalning blir särskilt tydlig när avtalet mellan leverantören och kreditgivaren innehåller en bestämmelse om återgång vid bristande betalning.

Så länge betalning sker enligt villkoren i den överlåtna fakturan och några förbindelser i övrigt inte sker mellan kreditgivaren och fakturagäldenären bedöms någon avtalsförbindelse inte ha uppstått. Det innebär t.ex. att så länge som kreditgivaren i praktiken endast administrerar fakturorna för leverantörens räkning, uppstår ingen avtalsförbindelse med fakturagäldenären. I dessa fall behöver alltså penningtvättslagens bestämmelser om åtgärder för kundkännedom inte tillämpas.

En kommunikation som sker i samband med eller efter överlåtelsen av fakturan, vare sig det sker på initiativ av fakturagäldenären eller kreditgivaren, som inte syftar till att åstadkomma en ren uppfyllelse av betalningsskyldigheten som den följer av villkoren i fakturan, utan i stället innebär en avvikelse från det som avtalats mellan fakturagäldenären och leverantören, måste dock normalt anses innebära att en avtalsförbindelse uppstår och att en affärsförbindelse etableras. Det är alltså fråga om situationer när kreditgivaren självständigt – utan inblandning av leverantören – träffar ett avtal med fakturagäldenären. Avgörande är därmed att det sker en förändring som kreditgivaren råder över.

Verksamhetsutövaren bör ta fram interna instruktioner för sina bedömningsgrunder, dvs. för vilka omständigheter som innebär att en avtalsförbindelse ska anses ha ingåtts med fakturagäldenären.

Övervakning av affärsförbindelser m.m.

Kreditgivaren är skyldig att övervaka pågående affärsförbindelser och verka för att tjänster och produkter som tillhandahålls inte utnyttjas för penningtvätt eller finansiering av terrorism. Skulle det vara så att köpet av den tjänst eller produkt som tillhandahålls av leverantören självständigt utgör eller ingår som ett led i penningtvätt eller finansiering av terrorism ingår också fakturan och den betalning som följer av den som led i det brottsliga förfarandet. Kreditgivaren kan därför ha anledning att inte bara ta hänsyn till omständigheter som är direkt förknippade med betalningen utan också den underliggande affärsförbindelsen och fakturagäldenärens verksamhet, d.v.s. vem leverantörens kund är. I praktiken kan kreditgivaren redan ha viss kännedom om fakturagäldenären med anledning av den kreditriskbedömning som kreditgivare har gjort av sin kund. Uppmärksamhet ska särskilt riktas mot avvikande beteenden, vilket kan vara om någon annan än fakturagäldenären gör betalningen eller om fakturabeloppet delas upp i mindre belopp. Därutöver bör gränsöverskridande betalningar uppmärksammas. Om det är så att delbetalning är möjlig, bör uppmärksamhet riktas mot betalningar som sker i förtid.

Frågor om vem som är kund vid fakturabelåning, fakturaköp samt direktfinansiering av fakturagäldenären har belysts av norska Finanstilsynet i juni 2017.

<https://www.finanstilsynet.no/contentassets/e69a0eefc32544ea9178fb8440e1946a/etablering-av-kundeforhold.pdf>

Frågan om vem som är kund vid *invoice finance* tas upp i den brittiska vägledningen, framtagen av Joint Money Laundering Steering Group (del 2, avsnitt 21.26 och 21.27) www.jmlsg.org.uk

3 Syndikerade lån

Inledning

Ett syndikerat lån ges av flera långgivare tillsammans. Det involverar fler parter än andra krediter och parterna kan ha olika roller i syndikatet. Detta medför frågor om vem som är kund i ett penningtvättsperspektiv och på vilken grund som åtgärder för kundkännedom ska vidtas.

Beskrivningen av ett syndikerat lån, parterna, den primära syndikeringsprocessen och andrahandsmarknaden är inte uttömmande. Beskrivningen syftar till att utgöra underlag för de bedömningar som görs i vägledningen avseende tillämpningen av penningtvättsregelverket.

Vägledningen är i stort i linje med den vägledning som har tagits fram av Joint Money Laundering Steering Group i Storbritannien, JMLSG (avsnitt 17 i del 2), men anpassad efter svenska förhållanden och det svenska penningtvättsregelverket.

https://secureservercdn.net/160.153.138.163/a3a.8f7.myftpupload.com/wp-content/uploads/2020/07/JMLSG-Guidance_Part-II_-July-2020.pdf

Kort beskrivning av ett syndikerat lån

Ett syndikerat lån ges av flera långgivare tillsammans, när den kredit som låntagaren efterfrågar är så stor att en enskild bank inte vill eller kan bevilja den på egen hand. Kreditrisken fördelas mellan bankerna i förhållande till hur stor andel av lånet som varje bank bidrar med.

Ett syndikerat lån kan bestå av en eller flera typer av kreditfaciliteter, exempelvis terminslån, revolverande lån eller kombinationer av dessa och långgivarna deltar i faciliteten på samma villkor. Terminslån amorteras vanligtvis löpande. Revolverande lån amorteras inte. Ränta betalas löpande och fördelas mellan bankerna *pro rata* efter storleken på deras del i krediten. Ett syndikerat lån har vanligen en löptid på mellan tre och sju år.

Den syndikerade lånemarknaden är en välorganiserad professionell marknad som tillhandahåller krediter till stora aktörer. De större svenska bankerna ingår syndikerade lån både på den svenska och internationella marknaden. På den internationella marknaden ingås ofta syndikerade lån med parter i flera olika länder.

Parterna i ett syndikeringsavtal och deras roller

Här beskrivs de aktörer som är parter i ett typiskt syndikeringsavtal och de roller som de kan ha. Beskrivningen ger också en övergripande bild av syndikeringsprocessen. Aktörer som är del av syndikeringsprocessen, men som inte är parter i avtalet, t.ex. rådgivare, beskrivs inte här. I vägledningen används även de vedertagna engelska termer som vanligen används i syndikeringsprocessen.

Arrangörsbank: En arrangör får i uppdrag av en blivande låntagare att arrangera ett syndikerat lån. Arrangören är oftast en bank varför arrangörsbank används som begrepp här. Det förekommer att uppdraget ges till flera arrangörsbanker att arrangera lånet tillsammans. En av arrangörerna har då

normalt sett ett mer övergripande ansvar för samordningen. Arrangörsbankerna har ofta redan en affärsförbindelse med låntagaren. Arrangörsbanken samordnar arbetet, vilket bland annat omfattar att ta fram dokumentation, förhandla med potentiella långgivare och att ta fram låneavtalet. Arrangörsbankens uppdrag upphör när syndikatet är format och låneavtalet ingånget.

Facility Agent eller agenten: Facility Agent utses av långgivarna tillsammans med låntagaren. Ersättning för uppdraget som agent utges av låntagaren. Agenten hanterar de administrativa uppgifterna under det syndikerade lånets fortlevnad. Agenten förmedlar information mellan långgivarna och låntagaren och tar emot och vidareförmedlar betalningar mellan långgivarna och låntagaren (utbetalning av lån respektive räntebetalningar och amorteringar). Agenten vidareförmedlar också de rapporter och den information som låntagaren enligt avtalet är skyldig att lämna löpande till syndikatet. Agenten är ofta en av långgivarna. Agentfunktionen hanteras då av en separat enhet inom banken.

Guarantor: Guarantor ställer garantier/går i borgen för lånet, dvs. garanterar någon annans skyldigheter enligt låneavtalet. Det innebär att låntagaren inte kan vara Guarantor, däremot kan låntagaren vara Security Provider. Garantier kan ställas av företag som är närstående till låntagaren, såsom moder- eller dotterbolag. Det är mycket sällsynt att garantier lämnas av tredje parter. Se även under Security Provider.

Långgivare: Långgivare i ett syndikat har traditionellt sett varit banker, men består numera också av andra typer av professionella institutionella investerare, såsom fonder och försäkringsbolag.

Låntagare: Låntagaren är en juridisk person som har ett behov av att låna ett större kapitalbelopp. På grund av lånevolymernas storlek är låntagaren vanligtvis ett större bolag. Förutom stora bolag och företagskoncerner kan låntagaren vara en kommun, region, stat eller myndighet, men också en stor organisation. Det kan vara fler låntagare initialt och låntagare kan även tillkomma under kreditens livslängd, oftast från samma koncern som den ursprungliga låntagaren.

Obligor: Samlingsbegrepp för låntagare, Guarantor och Security Provider, dvs. de parter som kan ha förpliktelser i förhållande till långgivarna. Begreppet används dock inte i vägledningen. I vägledningen är fokus i stället på var och en av parterna som omfattas av begreppet.

Security Agent: Security Agent utses av långgivarna tillsammans med låntagaren. Ersättning för uppdraget som Security Agent utges av låntagaren. Security Agents uppgift är huvudsakligen att förvara och administrera de säkerheter som har lämnats för lånet, t.ex. fastighetsinteckningar, företagshypotek och aktiepanter. Säkerheter kan bytas ut eller tillkomma under kreditens livslängd. Om nya låntagare tillkommer kan ytterligare säkerheter tillkomma. Security Agent är ofta densamma som Facility Agent, d.v.s. samma enhet hanterar båda rollerna. Security Agent är ofta en av långgivarna. Agentfunktionen hanteras då av en separat enhet inom banken.

Security Provider: Security Provider ställer säkerhet för lånet. Säkerheten kan utgöras av olika tillgångsslag t.ex. fastigheter och värdepapper. Säkerheten kan ställas av låntagaren eller av företag närstående till låntagaren, såsom moder- eller dotterbolag. Det är mycket sällsynt att säkerhet lämnas av tredje parter. Security Provider kan också vara Guarantor. Begreppet Security Provider används inte alltid. Det är vanligare att begreppet Obligor används. Även begreppet Guarantor kan användas, när tillämpligt.

En part kan ha flera roller

Det är vanligt förekommande att en part har flera roller i syndikatet. Arrangörsbanken, Facility Agent och Security Agent kan också vara långgivare. När dessa parter omnämns i vägledningen är det alltid i den förstnämnda rollen. För frågan vad som – i förekommande fall – gäller beträffande andra roller som de har, hänvisas till beskrivningen av de rollerna.

Kort beskrivning av den primära syndikeringsprocessen och den sekundära marknaden

Inledning

Den syndikerade lånemarknaden brukar delas upp i den primära syndikeringsprocessen och den sekundära marknaden (andrahandsmarknaden).

Med den primära syndikeringsprocessen avses den process där låneavtalet ingås mellan låntagaren och långgivarna i syndikatet. Den primära syndikeringsprocessen är flexibel och kan anpassas efter såväl låntagarens som långgivarnas behov och önskemål.

Det har även vuxit fram en sekundär marknad för syndikerade lån, där långgivare kan sälja hela eller delar av sin andel av krediten till en utomstående investerare, som då helt eller delvis ersätter den långgivaren i det syndikerade lånet.

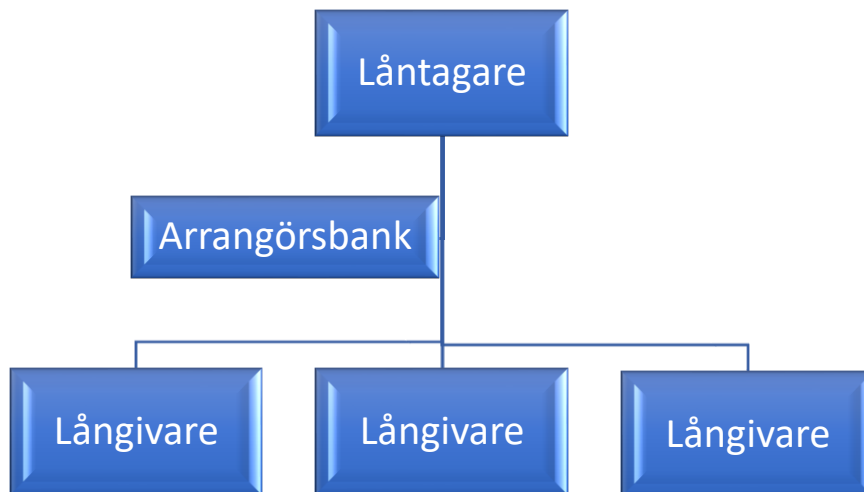
Den primära syndikeringsprocessen

I den primära syndikeringsprocessen ger låntagaren en eller flera arrangörer, arrangörsbanker, i uppdrag att arrangera krediten på villkor som tillgodoser låntagarens önskemål, men som samtidigt gör det möjligt att hitta banker och andra långgivare som är villiga att delta i syndikatet utifrån rådande marknadsläge.

När låntagaren är mindre känd på kapitalmarknaden, sammanställer arrangörsbanken ett informationsdokument (Information Memorandum) som innehåller den information om låntagaren som potentiella långgivare behöver.

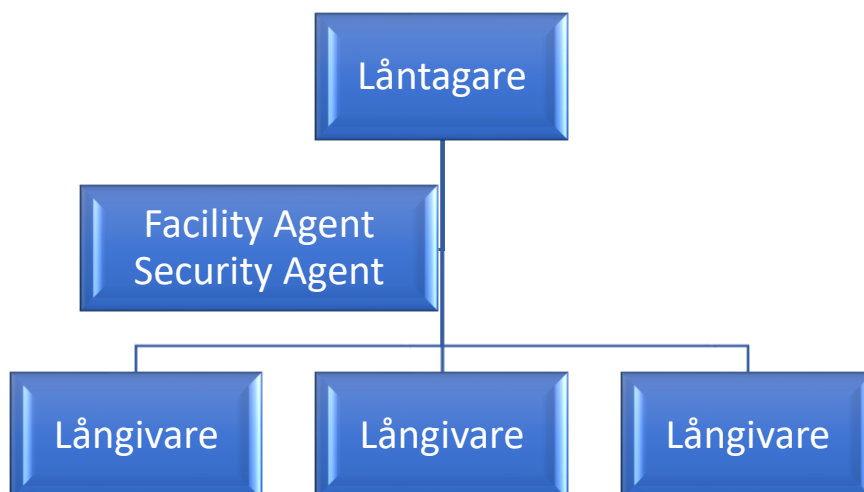
Arrangörsbanken koordinerar arbetet med att ta fram låneavtalet, som vanligen upprättas av en advokatbyrå och som oftast bygger på den internationella branschorganisationen Loan Markets Associations' (LMA) mallavtal. Låneavtalet är centralt, eftersom det reglerar i princip allt som rör det syndikerade lånet. Vissa frågor kan regleras i bilagor till låneavtalet. I låneavtalet inkluderas typiskt sett åtaganden för låntagaren att säkerställa att medel inte kommer att användas i strid med sanktionsbestämmelser, mutlagstiftning eller regelverk för att förhindra penningtvätt och finansiering av terrorism. När låneavtalet är slutförhandlat och syndikatet har formats, upphör arrangörsbankens uppdrag. Arrangörsbanken är dock vanligtvis också en av långgivarna och fortsätter då sitt deltagande i syndikatet i den egenskapen.

I Sverige förekommer det att syndikat bildas i mindre format. Syndikatet består då av ett fåtal långgivare som ofta har lokal anknytning. I dessa fall brukar lånet kallas för klubb lån. En av de deltagande bankerna har vanligen en roll att koordinera syndikatet, inbegripet att leda förhandlingarna med låntagaren och att ta fram lånedokumentationen, men har inget formellt uppdrag som arrangörsbank.

Bildtext: I den primära syndikeringsprocessen förhandlar låntagaren villkoren för lånet med arrangörsbanken. Arrangörsbanken har sedan kontakt med potentiella långgivare (banker och/eller andra institutionella placerare) som är villiga att låna ut pengar på dessa villkor.

Under den tid som krediten är utestående hanterar Facility Agent kommunikationen mellan låntagaren och kreditgivarna samt administrationen och betalningsflödena för syndikatets räkning. Facility Agent är även samordnare vid alla typer av ändringsprocesser som uppkommer eller vid situationer där låntagaren inte kan leva upp till de villkor som finns i låneavtalet. Facility Agent företräder långgivarna i syndikatet, men har inget mandat att agera genom att ta beslut i frågor som rör långgivarna i syndikatet. Ställda säkerheter förvaras och administreras av Security Agent. Facility Agent är ofta densamma som Security Agent. Facility Agent och Security Agent ska i praktiken vara oberoende i förhållande till syndikatet, men funktionerna tillhandahålls ofta av en bank som även är långgivare med ledande roll inom syndikatet. Agentfunktionerna hanteras då av en annan enhet i banken än krediten.

Bildtext: När låneavtalet är ingånget tar en Facility Agent, vanligen en bank, hand om den administrativa hanteringen av syndikatet tillsammans med en Security Agent, om det har lämnats säkerheter. Facility Agent är ofta densamma som Security Agent.

Den sekundära marknaden

En långgivare i ett syndikat kan av olika skäl vilja sälja hela eller delar av sin andel i krediten, t.ex. för att långgivaren behöver kapital, av riskhanteringsskäl eller för att kunna uppfylla kapitalkrav. Detta sker på den sekundära marknaden för syndikerade lån, den s.k. andrahandsmarknaden. Köparen kan vara en annan långgivare i syndikatet som önskar utöka sin del av affären, en utomstående bank eller annan institutionell investerare. För att en överlåtelse ska vara möjlig att genomföra krävs det en överlåtelseklausul i låneavtalet och att villkoren för att överlåta avtalet är uppfyllda. Det skrivs alltid ett överlåtelseavtal mellan säljande och köpande part. Övriga långgivare kan normalt sett inte hindra en långgivare från att överlåta sin andel på andrahandsmarknaden. Det är alltså mycket ovanligt att övriga långgivare ska godkänna en ny långgivare. Övriga långgivare har vanligtvis inte heller någon insyn i överlåtelsen, utan den sköts av Facility Agent, säljaren, köparen och låntagaren, beroende på vad som framgår av låneavtalet.

Det finns olika sätt för att överlåta en andel i ett syndikerat lån. Det redogörs inte närmare för dessa sätt i denna vägledning.

Risken för penningtvätt och finansiering av terrorism

I grunden skiljer sig inte produkten syndikerade lån från andra typer av lån. Det som särskilt utmärker syndikerade lån är att det är flera långgivare som står bakom lånet. Lånet regleras och omgärdas av omfattande och detaljerade avtal, som ofta har sin grund i den internationella branschorganisationen Loan Markets Associations', LMA, mallavtal. Det som i regel skiljer syndikerade lån från andra typer av lån är kunderna och storleken på lånebeloppet. Syndikerade lån är typiskt sett en produkt för låntagare vars lånebehov inte kan mötas av en enskild långgivare. Kunderna kan vara kända, multinationella aktörer, ofta noterade på börser eller andra reglerade marknader.

Den omfattande regleringen, kundtyperna och att det är flera långgivare som har kundkännedom om låntagaren bidrar till en ökad genomlysning av kunden, vilket kan bidra till en lägre risk för att produkten utnyttjas för penningtvätt och finansiering av terrorism.

Vem är kund? – Några inledande kommentarer

I de följande avsnitten hanteras frågor om vem som är kund respektive inte är kund till olika parter i den primära syndikeringsprocessen och på andrahandsmarknaden. Även frågan på vilken grund som åtgärder för kundkännedom i förekommande fall ska vidtas hanteras. Det bör emellertid inledningsvis noteras att det förekommer olika typer av ersättningar, avgifter, arvoden och provisioner som betalas inom syndikatet, t.ex. löftesprovision och arrangörsarvode. Dessa betalningar kan också gå mellan parter där det inte på något annat sätt föreligger ett kundförhållande. I den mån dessa transaktioner uppgår till ett belopp motsvarande 15 000 euro eller mer, krävs åtgärder för kundkännedom. Det innebär att den som tar emot betalningen genomför åtgärder beträffande den som genomför betalningen.

Vem är kund i den primära syndikeringsprocessen?

Låntagaren är kund till arrangörsbanken

Arrangörsbanken och låntagaren ingår ett avtal om att arrangörsbanken ska arrangera ett syndikerat lån. Låntagaren blir därmed kund till arrangörsbanken. Förbindelsen förväntas typiskt sett ha viss varaktighet, varför arrangörsbanken vidtar åtgärder för kundkännedom avseende låntagaren. Vanligen finns redan ett kundförhållande och en affärsförbindelse mellan arrangörsbanken och låntagaren,

vilket innebär att kundkännedom redan är inhämtad. Ytterligare åtgärder kan emellertid behöva vidtas med anledning av arrangörsbankens uppdrag och avtalet med låntagaren. Om det inte finns ett kundförhållande sedan tidigare, måste arrangörsbanken uppnå kundkännedom innan uppdraget kan påbörjas.

Om arrangörsbanken inte är en av långivarna, kommer kundförhållandet mellan arrangörsbanken och låntagaren att upphöra när syndikatet är format, om parterna inte har en annan affärsförbindelse. Arrangörsbanken ska då inte vidta några ytterligare åtgärder för kundkännedom avseende det syndikerade lånet.

Låntagaren är kund till långivarna

Låntagaren är kund till var och en av långivarna. Facility Agent hanterar flödet av betalningar och information mellan långivarna och låntagaren, men det är långivarna som tar emot betalningar från låntagaren i form av räntor, avgifter, amorteringar och återbetalningar, som övervakar låntagarens bolagsaktiviteter och finansiella status samt kontrollerar beslutsprocessen och fattar alla beslut rörande det syndikerade lånet. Varje långivare är alltså ansvarig för att utföra kundkännedomsåtgärder avseende låntagaren och att övervaka de betalningar som låntagaren gör. Långivarna kan dock avtala om att en av långivarna utför kundkännedomsåtgärder som de övriga kan förlita sig på, vilket kan underlätta för låntagaren. Förutsättningarna i 3 kap. 21–23 §§ penningtvättslagen måste då vara uppfyllda.

Låntagaren är kund till Facility Agent/Security Agent

Facility Agent/Security Agent är part i låneavtalet. Facility Agent/Security Agent är i de allra flesta fall verksamhetsutövare enligt penningtvättsregelverket. Avtalet mellan Facility Agent/Security Agent och låntagaren innebär i dessa fall att låntagaren är kund enligt penningtvättslagen till Facility Agent/Security Agent. Affärsförbindelsen medför att åtgärder för kundkännedom vidtas avseende låntagaren och att kontroller görs avseende den ersättning som låntagaren erlägger till Facility Agent/Security Agent för uppdraget. Ansvaret för att övervaka de betalningar som Facility Agent administrerar åligger långivarna. Facility Agent/Security Agent kan förlita sig på kundkännedomsåtgärder som har utförts av någon annan, närmast långivarna, under de förutsättningar som anges i 3 kap. 21 – 23 §§ penningtvättslagen.

Det kan noteras att det i Sverige torde vara ovanligt att Facility Agent/Security Agent är part endast i den egenskapen. Oftast är Facility Agent/Security Agent även en av långivarna.

Sammanfattande tabell över vem som är kund i den primära syndikeringsprocessen

Part i den primära syndikeringsprocessen	Vem är kund?	Övrigt
Arrangörsbank	Låntagaren	
Facility Agent/Security Agent	Låntagaren	<p>Avtalet mellan agenten och låntagaren omfattas av kraven i penningtvättslagen endast i de fall agenten är verksamhetsutövare enligt penningtvättslagen.</p> <p>Möjlighet för Facility Agent/Security Agent att förlita sig på åtgärder för kundkännedom som har genomförts av arrangörsbanken eller långgivare</p>
Långgivare	Låntagaren	Möjlighet för långgivare att förlita sig på åtgärder för kundkännedom som har genomförts av arrangörsbanken eller annan långgivare

Vem är inte kund i den primära syndikeringsprocessen?

Långgivarna och arrangörsbanken är inte kunder till varandra

Arrangörsbanken ingår ett avtal med låntagaren om att arrangera ett syndikerat lån. Arrangörsbanken tillhandahåller i denna roll en tjänst endast till låntagaren. Mellan arrangörsbanken och långgivarna finns det alltså inte något avtal. Det innebär att arrangörsbanken inte är att betrakta som kund till långgivarna. Inte heller är långgivarna kunder i förhållande till arrangörsbanken. Se dock nedan i avsnittet Särskilt om underwritingförfaranden, där det kan förekomma ett kundförhållande mellan arrangörsbanken i egenskap av ursprunglig långgivare och de nya långgivarna.

Särskilt om underwritingförfaraden

Den primära syndikeringsprocessen kan genomföras i form av ett s.k. underwritingförfarande. Det innebär att en eller flera arrangörsbanker dels tillhandahåller en tjänst till låntagaren att arrangera lånet, dels ingår låneavtalet med låntagaren i egenskap av långgivare. Lånet överläts sedan helt eller delvis till nya långgivare. Ett underwritingförfarande kan alltså ske initialt i den primära syndikeringsprocessen, men liknar i många avseenden den överlåtelse som sker på den sekundära marknaden, se mer om dessa likheter nedan.

Ett underwritingförfarande kan gå till på olika sätt. Här beskrivs två principiellt skilda sätt.

1. Arrangörsbanken i egenskap av långgivare betalar ut lånet till låntagaren och överlåter sedan fordran till nya långgivare, som genom transaktion(er) löser ut arrangörsbanken. Detta förfarande liknar i många avseenden den överlåtelse som sker på den sekundära marknaden.

2. Arrangörsbanken är även i detta fall långgivare. Arrangörsbanken betalar emellertid inte ut lånet till låntagaren utan lånet betalas ut av de nya långgivarna vid en bestämd tidpunkt eller vid det tillfälle när låntagaren vill att utbetalning sker. Ett liknande förfarande kan förekomma på andrahandsmarknaden, dvs. även där kan det förekomma att lånet överlåts till annan långgivare innan lånet har betalats ut till låntagaren.

I båda dessa fall finns ett avtal mellan arrangörsbanken i egenskap av ursprunglig långgivare och de nya långgivarna och därmed ett ömsesidigt kundförhållande dem emellan. Det bedöms dock vanligtvis inte vara fråga om en förbindelse som förväntas ha viss varaktighet, dvs. en affärsförbindelse.

Åtgärder för kundkännedom vidtas under förutsättning att det förekommer en enstaka transaktion dem emellan, vilket det normalt sett gör i det första fallet (punkten 1 ovan), när de nya långgivarna löser ut arrangörsbankens del av lånet genom att betala arrangörsbanken motsvarande summa, på motsvarande sätt som på den sekundära marknaden när det finns en säljare och en köpare.

Vägledningen omfattar inte det andra fallet (punkten 2 ovan), dvs. när låneavtalet överlåts till en ny långgivare innan lånet har betalats ut till låntagaren eller motsvarande situation på andrahandsmarknaden. Avsikten är att ta upp den frågan i det kommande arbetet med vägledningen.

Långgivarna och Facility Agent/Security Agent är inte kunder till varandra

Långgivarna, Facility Agent/Security Agent och låntagaren är parter i låneavtalet. Långgivarna och låntagaren utser tillsammans Facility Agent/Security Agent. Facility Agent/Security Agent tillhandahåller emellertid låntagaren en tjänst enligt låneavtalet och det är låntagaren som utger ersättning för tjänsten. Även om långgivarna också är parter i låneavtalet, är inslaget av avtalsförhållande mellan långgivarna och Facility Agent/Security Agent inte av sådan art att det bör medföra att det uppstår ett kundförhållande dem emellan. Det innebär att Facility Agent/Security Agent inte är att betrakta som kund till långgivarna. Inte heller är långgivarna att betrakta som kunder i förhållande till Facility Agent/Security Agent.

Security Provider och Guarantor är inte kunder till långgivarna

De parter som tillhandahåller säkerheter och ställer garantier är inte att anse som kunder till långgivarna i syndikatet, se Simpts vägledning om borgensmän och tredjemanspantsättare. Samma resonemang som förs där kan tillämpas här. Långgivarna i syndikatet måste dock alltid förhålla sig riskbaserat till eventuella Guarantors och Security Providers. Åtgärder vidtas i förhållande till dessa som ett led i kreditriskbedömningen och vissa due diligence-åtgärder bör också vidtas för att kontrollera säkerheternas och garantiernas existens, ägarförhållanden och värde. Detta, i kombination med att Security Provider och Guarantor nästan alltid ingår i samma koncern eller företagsgrupp som låntagaren, innebär att långgivarna i syndikatet normalt sett har tillräcklig kännedom om dessa parter för att kunna hantera risken för penningtvätt och finansiering av terrorism som säkerheten respektive garantin kan medföra.

Vem är kund på den sekundära marknaden?

Säljaren är den långgivare i syndikatet som säljer sin andel i krediten. Köparen är den som köper andelen i krediten och blir ny långgivare i syndikatet. Mellan säljaren och köparen finns ett överlåtelseavtal eller avtal om partsbyte. Frågan om vad som gäller när låneavtalet överlåts till en ny långgivare innan lånet har betalats ut till låntagaren tas inte upp här, se under avsnittet Särskilt om underwritingförfaranden.

Köparen är säljarens kund

Köparen är säljarens kund. Åtgärder för kundkännedom vidtas enligt bestämmelsen om en enstaka transaktion. När överlåtelsen har genomförts, upphör låntagaren att vara säljarens kund, under förutsättning att låntagaren inte har några ytterligare förpliktelser att uppfylla mot säljaren i enlighet med låneavtalet.

Säljaren är köparens kund

Säljaren är köparens kund. Åtgärder för kundkännedom vidtas enligt bestämmelsen om en enstaka transaktion. Låntagaren blir också köparens kund när köparen inträder som part i låneavtalet.

Sammanfattande tabell över vem som är kund på den sekundära marknaden

Part på den sekundära marknaden	Vem är kund?
Säljaren	Köparen
Köparen	Säljaren och låntagaren

Vem är inte kund på den sekundära marknaden?

Köparen är inte kund till Facility Agent/Security Agent

Även om Facility Agent/Security Agent har utfört uppgifter med anledning av att långgivare i syndikatet byts ut, blir inte köparen kund till Facility Agent/Security Agent, i enlighet med vad som redogjorts för i avsnittet om vem som inte är en kund på den primära marknaden.

7 Kundkännedom när kunden företräds av ställföreträdare

Inledning

Denna vägledning om kunder som företräds av ställföreträdare tar endast upp tillämpningen av penningtvättsregelverket och de risker som är kopplade till att verksamheten utnyttjas för penningtvätt eller finansiering av terrorism. Inför att en affärsförbindelse ingås med den som företräds av någon annan eller en enstaka transaktion genomförs för dennes räkning, kan banken emellertid väga in också andra risker, t.ex. risker förknippade med uppdraget som sådant.

Vägledningen kan tillämpas både när det är fråga om en ny kund som företräds av ställföreträdare, t.ex. vid byte av bank eller vid en enstaka transaktion, och när en befintlig kund företräds av annan. I fokus står framför allt frågan om att identifiera kunden och ställföreträdaren och att kontrollera identiteten.

Banken behöver i förekommande fall även beakta andra regelverk. Exempelvis ställer också lagen (2015:62) om identifiering av rapporteringspliktiga konton med anledning av FATCA-avtalet och lagen (2015:911) om identifiering av rapporteringspliktiga konton vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton krav på att kontoinnehavaren ska identifieras. Detta är också sådant som kan inverka på bedömningen av om banken kan ingå en affärsförbindelse eller genomföra en enstaka transaktion.

Se mer om ställföreträdare i broschyren Bankfrågor för ställföreträdare för barn och vuxna

www.swedishbankers.se/media/4590/2020_stallforetradare-for-barn-och-vuxna.pdf

Allmänt om identifiering och kontroll av identitet

När en ny kund företräds av en ställföreträdare ska både kunden och ställföreträdaren identifieras och deras respektive identitet kontrolleras enligt 3 kap. 7 § penningtvättslagen. Se om identifiering av kunden under respektive avsnitt nedan.

Det ställs inte några krav på ny identifiering av en befintlig kund av det skälet att kunden, efter att affärsförbindelsen har inletts, kommer att företrädas av ställföreträdare. Det innebär bland annat att om en god man eller förvaltare förordnas först efter att affärsförbindelsen har inletts, behöver kunden inte identifieras på nytt. Däremot gäller, på motsvarande sätt som för kunder som inte företräds av ställföreträdare, att kunden ska identifieras när denne själv vill företa en rättshandling med banken. Det kan vara fallet när det är fråga om godmanskap och kunden själv vill företa en rättshandling med banken. Detsamma gäller när en kund efter en affärsförbindelses inledande ställer ut en fullmakt. I sådant fall räcker det med att kundens identitet kontrolleras först när denne själv vill företa en rättshandling med banken.

Enligt 3 kap. 7 § första stycket penningtvättslagen sker identifiering och kontroll av identitet genom identitetshandlingar eller registerutdrag eller genom andra uppgifter och handlingar från en oberoende och tillförlitlig källa. Av andra stycket följer att identifiering även kan ske elektroniskt. Finansinspektionen har bemyndigats att meddela föreskrifter om åtgärder för identitetskontroll enligt nämnd bestämmelse (8 kap. 1 § punkten 9 penningtvättslagen). 3 kap. 1 § penningtvättsföreskrifterna anger att ett företag utöver att identifiera en kund enligt 3 kap. 7 § penningtvättslagen ska kontrollera identiteten på det sätt som anges i 2 – 7 §§.

Ställföreträdaren är inte kund i sin egenskap av ställföreträdare. Kontroll av ställföreträdarens identitet ska göras genom att åtgärder vidtas enligt 3 kap. 3 eller 4 § penningtvättsföreskrifterna, som båda hänvisar till kontrollerna som föreskrivs i 2 § respektive 5 §.

3 kap. 2 § penningtvättsföreskrifterna innebär i regel att kontroll av identifiering sker med fysisk id-handling eller annat tillförlitligt dokument. I 3 kap. 5 § penningtvättsföreskrifterna, om kontroll av en kunds identitet på distans, hänvisas till 3 kap. 7 § andra stycket penningtvättslagen, dvs. elektronisk identifiering, och att verksamhetsutövare därutöver kan kontrollera en kunds identitet genom tre beskrivna steg.

3 kap. 2 § penningtvättsföreskrifterna

Ett företag ska kontrollera identiteten hos en fysisk person genom svenskt körkort, svenskt pass eller identitetskort utfärdat av en svensk myndighet eller ett svenskt certifierat identitetskort.

Om en fysisk person saknar svensk identitetshandling, ska företaget kontrollera identiteten mot pass eller en annan identitetshandling. Passet eller identitetshandlingen ska innehålla ett fotografi av personen, uppgift om medborgarskap och vara utfärdat av en myndighet eller en annan behörig utfärdare. En kopia av ett utländskt pass eller en annan utländsk identitetshandling ska bevaras enligt de krav som ställs i 5 kap. 3 § lagen (2017:630) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.

Om en fysisk person helt saknar identitetshandling ska företaget kontrollera identiteten genom andra tillförlitliga dokument och andra kontroller enligt de riskbaserade rutiner företaget ska ha enligt 2 kap. 8 § lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.

3 kap. 5 § penningtvättsföreskrifterna (distansidentifiering)

Bestämmelser om kontroll av en kunds identitet på distans finns i 3 kap. 7 § andra stycket lagen (2017:630) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.

Ett företag får, utöver att göra på det sätt som anges i 3 kap. 7 § andra stycket lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism, kontrollera identiteten hos en fysisk person på distans genom att

1. hämta in uppgifter om personens namn, adress, personnummer eller motsvarande,
2. kontrollera uppgifter enligt 1 mot externa register, intyg, eller annan motsvarande dokumentation, och
3. kontakta personen genom att skicka en bekräftelse till hans eller hennes folkbokföringsadress eller till en motsvarande tillförlitlig adress, eller se till att personen skickar in en vidimerad kopia av en identitetshandling, eller en annan motsvarande åtgärd.

Riskbedömning

Utöver att identifiera kunden och ställföreträdaren ska banken uppnå tillräcklig kundkännedom för att kunna hantera risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism som kan förknippas med kundrelationen och för att kunna övervaka och bedöma kundens aktiviteter och transaktioner. Det kan ske bland annat genom att frågor ställs till kunden och/eller ställföreträdaren.

Det förhållandet att kunden företräds av någon annan kan vara en faktor som vägs in i riskbedömningen av kundrelationen och vid övervakningen av de transaktioner som genomförs. Faktorn kan verka både i riskhöjande och risksänkande riktning.

Förmyndare för barn - inledning

Den som är under 18 år (underårig) är omyndig. Rätten att förvalta en omyndigs förmögenhet och företräda denne i angelägenheter som rör denne ska i allmänhet tillkomma förmyndaren.

Den som har vårdnaden om ett barn är också i de flesta fall barnets förmyndare. För barn som står under vårdnad av båda föräldrarna är båda vårdnadshavarna barnets förmyndare. Den som är omyndig

eller som har förvaltare får inte vara förmyndare. Har inte den omyndige någon förmyndare, ska rätten förordna en sådan. Har en särskild vårdnadshavare förordnats eller en tillfällig vårdnadshavare utsetts, är denne också förmyndare, om inte rätten har förordnat någon annan att vara förmyndare (10 kap. föräldrabalken, FB).

Se mer i broschyren Bankfrågor för ställföreträdare för barn och vuxna

www.swedishbankers.se/media/4590/2020_stallforetradare-for-barn-och-vuxna.pdf

Förmyndare för barn under 16 år

Identifiering och behörighet

Förmyndare ska identifieras och deras identitet kontrolleras enligt 3 kap. 3 § penningtvättsföreskrifterna. Det gäller både vid inledandet av affärsförbindelsen och när förmyndaren vidtar åtgärder under affärsförbindelsens gång samt vid enstaka transaktioner. Om barnet har två förmyndare gäller kravet på identifiering och kontroll av identitet båda förmyndarna.

Förmyndarens behörighet att företräda barnet kan normalt sett kontrolleras genom ett personbevis avseende barnet eller genom ett bestyrkt utdrag ur Skatteverkets folkbokföringsregister avseende barnet (se 3 kap. 3 § penningtvättsföreskrifterna). Förutom förmyndarens behörighet verifieras barnets existens genom personbeviset. Det bör beaktas att i Skatteverkets register framgår endast vem som är vårdnadshavare för barnet, inte vem som är förmyndare. I de allra flesta fall är dock vårdnadshavaren också förmyndare. Kontroll kan också – i förekommande fall – ske genom domstolsavgörande i frågan. Uppgift om att en förmyndare är förordnad för ett barn finns hos överförmyndaren.

Utöver detta krävs inte några särskilda åtgärder för att identifiera barnet.

Övriga åtgärder för kundkännedom

Förmyndaren svarar i första hand på frågor om kundkännedom avseende barnet. Det gäller såväl vid affärsförbindelsens inledande och vid uppföljning av affärsförbindelsen som när det uppkommer frågor om en specifik transaktion som utförs i barnets namn. Om banken bedömer det lämpligt, kan även vårdnadshavaren – när vårdnadshavaren inte är förmyndare – som ett komplement svara på frågor om kundkännedom avseende barnet.

Barn som har fyllt 16 år

Inledning

När barnet har fyllt 16 år kan det själv råda över egendom som han eller hon förvärvat genom eget arbete. Detsamma gäller avkastning på dessa pengar eller egendom som trätt i dess ställe (9 kap. 3 § FB). Enligt 9 kap. 8 § FB får pengar som en omyndig efter det att han eller hon har fyllt sexton år själv har satt in hos en bank betalas ut till den omyndige.

Den som fyllt 16 år får öppna konto i bank. Det finns inte något krav på att pengar som sätts in på bankkontot ska vara förvärvade genom eget arbete. När det gäller produkter och tjänster som barnet själv inte får träffa avtal med banken om tillämpas det som gäller för barn under 16 år i fråga om identifiering och behörighet samt övriga åtgärder för kundkännedom (se ovan).

Identifiering

Barnet ska identifieras och dess identitet kontrolleras enligt 3 kap. 2 eller 5 § penningtvättsföreskrifterna.

Övriga åtgärder för kundkännedom

Barnet svarar på frågor om kundkännedom vid affärsförbindelsens inledande, vid uppföljning av affärsförbindelsen och när det uppkommer frågor om en specifik transaktion. Även om utgångspunkten alltså är att det är barnet själv som svarar på frågor finns det inte något hinder mot att förmyndaren om banken bedömer det lämpligt – som ett komplement – också svarar på frågor om kundkännedom avseende barnet.

God man (11 kap. 4 § föräldrabalken) och förvaltare (11 kap. 7 § föräldrabalken)

Inledning god man

Den som på grund av sjukdom, psykisk störning, försvagat hälsotillstånd eller liknande förhållande behöver hjälp med att bevaka sin rätt, förvalta sin egendom eller sörja för sin person kan få en god man.

I samband med att en god man utses ska banken, så snart den fått kännedom om ett godmanskap (detta sker oftast i samband med att den gode mannen kontaktar banken), överförmyndarspärta kundens (den enskildes/huvudmannens) konton mot den gode mannens uttag. Normalt får den gode mannen disponera ett av kundens konton för den dagliga hushållningen ("det fria kontot") utan överförmyndarspär.

När en god man har utsetts behåller kunden sin rättshandlingsförmåga och ska som huvudregel lämna sitt samtycke till den gode mannens åtgärder. Ett sådant samtycke anses finnas när den gode mannen utför rättshandlingar som hör till den dagliga hushållningen ("det fria kontot"). För andra rättshandlingar, t.ex. byte av bank, krävs ett uttryckligt samtycke av kunden. Om kunden är så pass sjuk att han eller hon är ur stånd att ge sitt uttryckliga samtycke måste den gode mannen uppvisa ett läkarintyg eller motsvarande handling. Det kan t.ex. vara ett intyg från omsorgs- eller vårdpersonal eller annan utredning som visar att kunden inte kan lämna sitt uttryckliga samtycke.

Se om god man i faktabladet Bankärenden för vuxen med god man

www.swedishbankers.se/media/3276/1411_bankarenden_foer_vuxen_med_god_man.pdf

Inledning förvaltare

Den som grund av sjukdom, psykisk störning, försvagat hälsotillstånd eller liknande förhållande behöver hjälp med att bevaka sin rätt, förvalta sin egendom eller sörja för sin person och som dessutom är ur stånd att vårda sig själv eller sin egendom kan få en förvaltare.

I samband med att en förvaltare utses ska banken så snart den fått kännedom om ett förvaltarskap överförmyndarspärta kundens (den enskildes/huvudmannens) konton både mot förvaltarens och den enskildes uttag. Det bör noteras att till skillnad från vad som gäller vid godmanskap förutsätts banken känna till att förvaltarskap har anordnats för kunden (även att det har upphört eller jämkats). Beslut om anordnande eller upphörande av förvaltarskap ska kungöras i Post- och Inrikes Tidningar. Kungörelse ska också ske av beslut om jämkning av förvaltarskaps omfattning (11 kap. 27 § FB).

Normalt får förvaltaren disponera ett av kundens konton för den dagliga hushållningen ("det fria kontot") utan överförmyndarspär. Förvaltaren har inom ramen för förvaltaruppdraget ensam rådgivning över kundens egendom och företräder denne i alla angelägenheter som omfattas av uppdraget.

Se om förvaltare i faktabladet Bankärenden för personer med förvaltare

www.swedishbankers.se/media/3074/1411_bankarenden_foer_personer_med_foervaltare.pdf

Identifiering och behörighet

Både kunden och den gode mannen respektive förvaltaren ska identifieras och deras identitet kontrolleras vid inledandet av affärsförbindelsen. Om den gode mannen eller förvaltaren förordnas först efter att affärsförbindelsen inletts behöver kundens identitet inte kontrolleras på nytt förutom när denne (när fråga är om godmanskap) vill företa rättshandling med banken.

Vid behov ska den handling som ligger till grund för uppdraget som god man respektive förvaltare kontrolleras, se 3 kap. 4 § penningtvättsföreskrifterna.

Kundens identitet ska kontrolleras enligt 3 kap. 2 eller 5 § penningtvättsföreskrifterna.

I vissa fall kan kundens identitet inte kontrolleras enligt 3 kap. 2 § (giltighetstiden på identitetshandlingen kan ha gått ut) och det kan dessutom uppstå tveksamheter kring tillämpningen av 3 kap. 5 §. Det gäller särskilt när kunden saknar giltig identitetshandling samt har god man och kundens samtycke erfordras för viss rättshandling och denne på grund av sitt tillstånd varit ur stånd att ge uttryck för sin mening eller har förvaltare. Det är alltså fråga om fall när kunden inte kan uppvisa eller skicka in en vidimerad kopia av identitetshandlingen och när det dessutom kan vara tveksamt om det är lämpligt att skicka en bekräftelse till folkbokföringsadressen eller "motsvarande tillförlitlig adress" (enligt 3 kap. 5 § punkten 3).

Av Finansinspektionens beslutspromemoria till penningtvättsföreskrifterna framgår att Finansinspektionen i sin kontakt med branschen har erfarit att det i vissa fall har varit problem för gode män och förvaltare att fullgöra bankernas krav på identifiering avseende den person dessa företräder. För dessa situationer föreskriver Finansinspektionen därför i 3 kap. 4 § alternativa åtgärder för identifiering och kontroll (Finansinspektionens beslutspromemoria FI Dnr 16–2467 s. 18). [Besluts-PM: Föreskrifter om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.](#)

3 kap. 4 § penningtvättsföreskrifterna reglerar situationen när kunden företräds av god man eller förvaltare. Bestämmelsen innebär att åtminstone förvaltaren eller den gode mannens identitet kontrolleras enligt 2 eller 5 §. Vid behov ska förordnandet eller motsvarande handling som ligger till grund för uppdraget som förvaltare eller god man kontrolleras.

Bestämmelsen i 3 kap. 4 § bör tillämpas på det sättet att det genom de kontroller som görs avseende den gode mannens eller förvaltarens behörighet att företräda kunden är möjligt att:

1. identifiera kunden, dvs. säkerställa att det finns en viss fysisk person/huvudman bakom uppdraget, och
2. säkerställa att den gode mannen eller förvaltaren är behörig att företräda personen bakom uppdraget, dvs. säkerställa kopplingen mellan dessa två personer.

Förordnandet eller de handlingar som ligger till grund för uppdraget blir därför viktiga.

Övriga åtgärder för kundkännedom

God man

När kunden själv inleder affärsförbindelsen eller vidtar transaktioner svarar kunden på frågor om kundkännedom. Detsamma gäller vid uppföljning av affärsförbindelsen, såvida inte kundens hälsotillstånd lägger hinder i vägen för det. När det gäller det konto som den gode mannen kan disponera för kundens räkning, "det fria kontot", kan frågor också ställas till den gode mannen avseende de transaktioner som genomförs.

När kunden på grund av sitt tillstånd är ur stånd att ge uttryck för sin mening eller denna av annan orsak inte kan inhämtas, ska den gode mannen svara på frågor om kundkännedom avseende kunden.

Förvaltare

Förvaltaren ska svara på frågor om kundkännedom avseende kunden såväl vid inledandet och uppföljningen av affärsförbindelsen som i fråga om transaktioner som genomförs.

Fullmaktshavare

Identifiering och behörighet

Både kundens (fullmaktsgivarens) och fullmaktshavarens identitet ska kontrolleras vid inledandet av affärsförbindelsen.

Kundens identitet kontrolleras enligt 3 kap. 2 eller 5 § penningtvättsföreskrifterna.

Att kunden företräds av en fullmaktshavare innebär inte att det ställs krav på ny identifiering av en befintlig kund. Den identifiering som har skett av kunden sedan tidigare gäller därmed.

Fullmaktshavarens identitet kontrolleras enligt 3 kap. 3 § penningtvättsföreskrifterna. Fullmaktshavarens behörighet att företräda kunden ska åtminstone kontrolleras genom en kontroll av skriftlig fullmakt enligt de rutiner som banken har (se 3 kap. 3 § penningtvättsföreskrifterna).

En fullmakt bör tolkas restriktivt. Det innebär att det klart ska framgå vad fullmaktshavaren äger behörighet att genomföra för huvudmannens räkning. Det är t.ex. fullt tänkbart att fullmakten uttryckligen ger rätt att inleda en affärsförbindelse t.ex. genom att öppna ett konto som ska innehåsa av fullmaktsgivaren. Då är det också naturligt att fullmaktshavaren svarar på frågor, t.ex. vad kontot ska användas till och vad insättningar förväntas komma ifrån. I detta ligger också att bedöma vilka typer av upplysningar som fullmaktshavaren kan lämna och när frågor bör ställas till kunden.

Övriga åtgärder för kundkännedom

Kunden (fullmaktsgivaren) svarar på bankens frågor om kundkännedom. Fullmaktshavaren kan svara på frågor som ligger inom uppdraget.

Se mer om fullmakt i faktabladet Fullmakt vid bankärenden

www.swedishbankers.se/media/4629/2005_fullmakt-bankaerenden.pdf

Framtidsfullmaktshavare

Inledning

Framtidsfullmakt regleras i lagen (2017:310) om framtidsfullmakter. Den som har fyllt 18 år och har förmåga att ta hand om sina angelägenheter får upprätta en framtidsfullmakt för ett framtida behov. Framtidsfullmakten träder i kraft när fullmaktsgivaren på grund av sjukdom, psykisk störning, försvagat hälsotillstånd eller liknande förhållande varaktigt och i huvudsak inte längre har förmåga att ta hand om de angelägenheter som fullmakten avser. Fullmakten får omfatta de personliga eller ekonomiska angelägenheter som fullmaktsgivaren själv bestämmer, t.ex. skötsel av löpande ekonomiska angelägenheter såsom att betala räkningar, hantera avtal om hyra, el och andra abonnemang. Den kan även omfatta förvaltning av tillgångar såsom tillgångar i bank.

Se mer om framtidsfullmakt i faktabladet Framtidsfullmakter

[1397 SBF Faktablad Framtidsfullmakt 03 \(swedishbankers.se\)](#)

Identifiering och behörighet

Både kundens (fullmaktsgivarens) och framtidsfullmaktshavarens identitet ska kontrolleras.

Framtidsfullmaktshavarens behörighet att företräda kunden ska åtminstone kontrolleras genom en kontroll av skriftlig framtidsfullmakt enligt de rutiner som banken har (3 kap. 3 § penningtvättsföreskrifterna). Banken bör därvid verifiera att fullmakten är giltig d.v.s. inte har återkallats eller ändrats.

Att en framtidsfullmakt träder ikraft innebär inte att det ställs krav på ny identifiering av en befintlig kund. Den identifiering som har skett av kunden sedan tidigare gäller därmed.

Vid identifiering av kunden tillämpas 3 kap. 2 eller 5 § penningtvättsföreskrifterna. Samma svårigheter och tveksamheter kan dock uppstå som vid identifieringen av den som företräds av god man eller förvaltare, se avsnittet om att identifiera den som företräds av god man eller förvaltare. 3 kap. 4 § penningtvättsföreskrifterna omfattar inte framtidsfullmaktsgivare. En framtidsfullmaktsgivare kan emellertid befinna sig i en situation som uppvisar likheter med de fall som 3 kap. 4 § är avsedd att omfatta. Det bedöms därför vara möjligt att tillämpa 3 kap. 4 § analogt. En sådan tillämpning bedöms inte öka risken för penningtvätt och finansiering av terrorism. Det innebär att det genom de kontroller som görs avseende framtidsfullmaktshavarens behörighet att företräda kunden är möjligt att:

1. identifiera kunden, dvs. säkerställa att det finns en viss fysisk person/huvudman bakom uppdraget, och
2. säkerställa att framtidsfullmaktshavaren är behörig att företräda personen bakom uppdraget, dvs. säkerställa kopplingen mellan dessa två personer.

Framtidsfullmaktens utformning eller ordalydelse är viktig för denna kontroll.

Övriga åtgärder för kundkännedom

Framtidsfullmaktshavaren kan sedan framtidsfullmakten trätt i kraft svara på frågor om kundkännedom avseende kunden.

God man för bortavarande arvinge (11 kap. 3 § föräldrabalken)

Inledning

Överförmyndaren ska förordna god man för en bortavarande arvinge eller testamentstagare. I det följande används begreppet arvinge. Arvingen kan vara känd till namnet men vistas på okänd ort. Arvingen kan också vara okänd till namnet. God man ska förordnas i bland annat följande fall:

- Om det vid ett dödsfall finns en till namnet känd arvinge som vistas på okänd eller avlägsen ort och därför inte kan bevaka sin rätt i boet och förvalta sin lott i det.
- Om det vid ett dödsfall inte kan utredas huruvida den döde har efterlämnat någon arvinge som är arvsberättigad före Allmänna arvsfonden eller före eller tillsammans med någon annan känd arvinge eller också om kännedom finns om arvinge efter den döde men kunskap saknas såväl om arvingens namn som om hans vistelseort och det på grund av sådan omständighet krävs att okänd arvinges rätt bevakas och hans eller hennes lott i boet förvaltas.
- Om en testamentstagare vistas på okänd eller avlägsen ort eller är okänd och hans eller hennes rätt därför behöver iakttas enligt vad som föreskrivs om arvinge.

Den gode mannen ska sätta in den bortavarande arvingens andel i dödsboet på ett konto hos en bank eller kreditmarknadsföretag (14 kap. 7 § FB). Pengar får tas ut från kontot endast efter samtycke från överförmyndaren (8 §).

Rätten att ta del av arvet preskriberas fem år efter den dag kungörelse skedde i Post- och Inrikes Tidningar med uppmaning att göra rätten till arvet gällande och annars tio år från dödsfallet (16 kap. 1–3 och 4 §§ ärvdabalken). Preskriptionstiden kan förlängas enligt lagen (1958:52) om förlängning av tid för preskription av rätt till arv eller testamente.

Godmanskapet upphör när det inte längre behövs. Det är bland annat fallet om arvingen ger sig till känna eller preskriptionstiden löpt ut. Överförmyndaren fattar beslut om att godmanskapet ska upphöra (11 kap. 19 och 19 b §§ FB).

Identifiering och behörighet

Den gode mannens identitet ska kontrolleras enligt 3 kap. 2 eller 5 § 4 § penningtvättsföreskrifterna. Banken bör ta in kopia på den gode mannens förordnande, bouppteckningen och arvskiftet.

Kontot öppnas normalt sett för den bortavarande arvingen. Det görs oavsett hur mycket som är känt om arvingen, dvs. både när arvingen är känd till namnet, när det inte kan utredas huruvida den döde har efterlämnat någon arvinge och när kännedom finns om arvinge efter den döde men kunskap saknas om arvingens namn och vistelseort. En fråga som kan uppstå är huruvida ett kontoöppnande – när det inte går att identifiera arvingen – strider mot förbudet enligt 2 kap. 6 § penningtvättslagen att tillhandahålla anonyma konton. När det saknas uppgifter om arvingen kan kontot öppnas för exempelvis ”okänd arvinge i dödsboet efter [NN]”. Finns det ytterligare information kring relationen mellan den okände arvingen och den döde kan detta läggas till. Det finns alltså viss information knuten till kontot. Kontot öppnas och företräds av en god man som har förordnats av överförmyndaren. Detta innebär sammantaget att förbudet mot att tillhandahålla anonyma konton inte bedöms aktualiseras när ett konto öppnas för arvinge som inte kan identifieras.

Frågan är då om penningtvättslagen utgör något hinder mot att den gode mannen öppnar konto för arvingens andel i dödsboet på grund av svårigheterna att identifiera den bortavarande arvingen och kontrollera dennes identitet.

Den bortavarande arvingens identitet kan inte kontrolleras enligt 3 kap. 2 eller 5 § penningtvättsföreskrifterna. 3 kap. 4 § penningtvättsföreskrifterna är inte direkt tillämplig vid identifieringen av den som företräds av god man enligt 11 kap. 3 § FB. Frågan är då om bestämmelsen kan tillämpas analogt. Det har bedömts att 3 kap. 4 § kan tillämpas analogt när kunden företräds av en framtidsfullmakthavare. Till skillnad från vad som gäller för framtidsfullmakt kan det – när det gäller bortavarande arvinge – vara förenat med svårigheter att identifiera kunden, dvs. säkerställa att det finns en viss fysisk person/huvudman bakom uppdraget, det gäller inte minst när den bortavarande arvingen är okänd till namnet. I vissa fall kan det vara i praktiken omöjligt att identifiera kunden, en god man kan ju förordnas när det vid ett dödsfall inte kan utredas huruvida den döde har efterlämnat någon arvinge som är arvsberättigad. Personen i fråga har emellertid tagits upp i bouppteckningen, vilket måste förutsätta att det har gjorts en bedömning att det kan finnas en arvinge. Vid bedömningen av om 3 kap. 4 § kan tillämpas bör det beaktas att kontot är omgärdat av reglering och transparens. Arvingen och kontot företräds av en god man, som kan identifieras och vars identitet kontrolleras. Syfte och art med affärsförbindelsen är i det närmaste givna. Syftet är att förvara medel som kommer från ett dödsbo och som tillkommer den bortavarande arvingen. Den gode mannen har dispositionsrätt, men kontot har överförmyndarspär, vilket innebär att överförmyndarens samtycke krävs för att den gode mannen ska kunna göra transaktioner från kontot. Det innebär sammantaget att 3 kap. 4 § bör kunna tillämpas analogt. En sådan tillämpning bedöms inte öka risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism. Detta innebär att – utöver att kontrollera identiteten på den gode mannen – en kontroll görs av de uppgifter som finns om arvingen i bouppteckningen och att en kontroll görs av det förordnande som ligger till grund för uppdraget som god man.

Även om risken inte är förhöjd kan ett sätt att hantera det förhållandet att ett konto öppnas för en person som inte är känd till namnet vara att vidta skärpta åtgärder för uppföljning och övervakning.

Övriga åtgärder för kundkännedom

Den gode mannen ska svara på frågor om kundkännedom avseende den bortavarande arvingen.

När pengarna har utbetalats och den gode mannens uppdrag upphört

Den gode mannens dispositionsrätt och behörighet i övrigt avseende kontot upphör i samband med att uppdraget som god man upphör. I samband med att uppdraget som god man upphör, faller även syftet med kontot. När pengarna har utbetalats till arvingen eller till annan än den bortavarande arvingen enligt 16 kap. 8 § ärvdabalken och den gode mannens uppdrag har upphört, ska kontot avslutas.

Om en bortavarande arvinge som har gjort rätten till arvet gällande vill ha ett konto i banken, hanteras det enligt bankens rutiner för ny kund.

8.4.3, 8.4.4, 8.5.1 och 10.2.2 Behörig beslutsfattare

Inledning

I 3 kap. 17–19 och 27 §§ penningtvättslagen finns krav på att inhämta godkännande från behörig beslutsfattare. Det handlar om olika situationer där risken bedöms motivera att det fattas ett särskilt beslut. Behörig beslutsfattare är styrelseledamot, verkställande direktör eller annan befattningshavare som har tillräckliga kunskaper om verksamhetsutövarens riskexponering mot penningtvätt och finansiering av terrorism och som har tillräckliga befogenheter att fatta beslut som påverkar dess riskexponering (1 kap. 8 § punkten 9 penningtvättslagen).

Denna del av vägledningen är skriven utifrån ett bankperspektiv, men kan även tillämpas inom andra typer av verksamheter, när relevant.

När krävs godkännande?

I 3 kap. 17–19 och 27 §§ penningtvättslagen finns krav på att inhämta godkännande från behörig beslutsfattare i olika situationer. Bestämmelserna är något olika utformade i fråga om när godkännandet ska inhämtas. I 3 kap. 19 § anges att godkännande ska inhämtas inför beslut, medan övriga bestämmelser är utformade som att godkännande från en behörig beslutsfattare är liktydigt med beslutet. I det följande kommer genomgående terminologin ”godkännande” att användas.

3 kap. 17 § - Högriskredjeland

Godkännande från en behörig beslutsfattare ska inhämtas *för att etablera eller upprätthålla en affärsförbindelse* när kunden är etablerad i ett land utanför EES som har identifierats som ett högriskredjeland av Europeiska kommissionen.

3 kap. 18 § - Korrespondentförbindelse

Godkännande ska inhämtas från en behörig beslutsfattare *innan korrespondentförbindelsen ingås*.

3 kap. 19 § - Personer i politiskt utsatt ställning

Godkännande ska inhämtas från behörig beslutsfattare *inför beslut om att ingå eller avbryta en affärsförbindelse*.

När det gäller ingångna affärsförbindelser ska godkännande alltså inhämtas inför beslut om att *avbryta* en affärsförbindelse. I förarbetena anges att i enlighet med vad som följer av direktivet (fjärde penningtvättsdirektivet) ska behörig beslutsfattare godkännande inhämtas när fråga uppkommer om att *fortsätta* en redan ingången affärsförbindelse (se prop. 2016/17:173 s. 271). Bestämmelsen är avsedd att genomföra direktivets artikel 20. Där framgår att ledningens godkännande ska inhämtas av att affärsförbindelser med personer i politiskt utsatt ställning ingås eller *fortlöper*. Sammanfattningsvis bör detta innebära att godkännande ska inhämtas när det finns anledning att överväga om affärsförbindelsen ska fortsätta eller avbrytas.

3 kap. 27 § - Försäkringsersättning och person i politiskt utsatt ställning

Godkännande ska inhämtas från behörig beslutsfattare *innan försäkringsersättning betalas ut*.

Om förmånstagaren eller dennes verkliga huvudman är en person i politiskt utsatt ställning eller anhörig (familjemedlem) eller nära medarbetare till sådana personer, följer enligt artikel 21 i direktivet (fjärde penningtvättsdirektivet) att verksamhetsutövare ska göra en bedömning av om detta medför att risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism är hög. Om så bedöms vara fallet ska verksamhetsutövaren alltid inhämta godkännande från behörig beslutsfattare innan försäkringsersättning betalas ut första gången (prop. 2016/17:173 s. 283).

Särskilt om högriskredjeland

Bestämmelsen i 3 kap. 17 § penningtvättslagen innebär i praktiken att godkännande från en behörig beslutsfattare ska inhämtas:

- När en ny affärsförbindelse ingås med en kund som är etablerad i ett högriskredjeland.
- När fråga uppkommer om att upprätthålla en affärsförbindelse med en kund som är etablerad i ett högriskredjeland (detta kan bli aktuellt inom ramen för den löpande uppföljningen).
- För att upprätthålla en affärsförbindelse med en kund som under pågående affärsförbindelse etablerar sig i ett högriskredjeland.
- För att upprätthålla en affärsförbindelse med en kund som byter etablering från ett högriskredjeland till ett annat högriskredjeland.
- För att upprätthålla en affärsförbindelse med en kund som är etablerad i ett land som blir upptaget på Europeiska kommissionens lista över högriskredjeländer.
- För att upprätthålla en affärsförbindelse med en kund som är etablerad i ett högriskredjeland och som etablerar sig i ytterligare ett högriskredjeland.

Hur länge gäller ett godkännande?

Det finns inte något krav i penningtvättsregelverket på att uppdatera godkännandet i den löpande uppföljningen av affärs- eller korrespondentförbindelsen (om det inte är fråga om att inhämta godkännande när det krävs för att upprätthålla en affärsförbindelse, t.ex. när kunden etablerar sig i ett nytt högriskredjeland). Godkännandet kan därför sägas gälla tills vidare.

Verksamhetsutövaren kan emellertid i linje med det riskbaserade förhållningssättet behöva inhämta ett nytt godkännande vid en förändring som kan påverka risken. Detta är normalt sett något som uppmärksammas inom ramen för den löpande uppföljningen och kan bli aktuellt när möjligheten att hantera risken med kunden påverkas. Förändringen kan bero på att det tillkommit ytterligare riskhöjande faktorer eller att kunden agerar på ett sådant sätt att möjligheten att övervaka och bedöma kundens aktiviteter och transaktioner har ändrats.

Kan det finnas olika behöriga beslutsfattare?

Det ställs inte något krav i regelverket på att det måste vara samma behöriga beslutsfattare för alla godkännanden. Ibland kan det vara lämpligt med en behörig beslutsfattare när det gäller korrespondentförbindelser, en annan när det gäller högriskredjeländer och ytterligare någon annan i fråga om person i politiskt utsatt ställning, PEP. Det kan också finnas flera behöriga beslutsfattare i samma typ av fråga, t.ex. i fråga om PEP. När det finns olika behöriga beslutsfattare bör det tydligt framgå av de interna rutinerna och riktlinjerna vilka som är behöriga beslutsfattare och hur ansvaret mellan dem är

fördelat. I sammanhanget bör noteras att även om det är samma behöriga beslutsfattare för alla godkännanden, behöver det framgå av de interna rutinerna vem som är behörig beslutsfattare.

Vad avses med "annan befattningshavare"?

Av definitionen av behörig beslutsfattare (1 kap. 8 § punkten 9 penningtvättslagen) framgår att behörig beslutsfattare kan vara styrelseledamot, verkställande direktör eller "annan befattningshavare", vilket bör innebära att "annan befattningshavare" kan finnas längre ner i organisationsstrukturen än styrelseledamot och verkställande direktör. Av förarbetena till 3 kap. 19 § penningtvättslagen framgår dock att ett godkännande ska inhämtas från någon som befinner sig på en hierarkisk nivå ovanför den som begär godkännandet (prop. 2016/17:173 s. 271), men att verksamhetsutövaren har relativt stor frihet att avgöra var i organisationen som personen ska vara placerad (prop. 2016/17:173 s. 531). Den som lämnar godkännande ska ha tillräcklig kompetens och tillräckliga befogenheter för att tillgodose ändamålet med att ett särskilt godkännande ska inhämtas. Detta bör finnas klargjort i verksamhetsutövarens interna rutiner (prop. 2016/17:173 s. 271). Se mer i avsnittet På vilken nivå i organisationen kan behörig beslutsfattare vara placerad?

Vad innebär kravet på tillräckliga kunskaper och befogenheter?

Behörig beslutsfattare ska ha *tillräckliga kunskaper* om verksamhetsutövarens riskexponering mot penningtvätt och finansiering av terrorism och *tillräckliga befogenheter* att lämna godkännanden som påverkar dess riskexponering. Tolkningen är att även beslutsbefogenheterna avser riskexponeringen mot penningtvätt och finansiering av terrorism.

Behörig beslutsfattare ska kunna lämna godkännande som påverkar verksamhetsutövarens riskexponering mot penningtvätt och finansiering och terrorism. För att kunna göra detta bör det krävas kunskap för att förstå vilka konsekvenser godkännandet kan få för verksamhetsutövarens risker vad gäller penningtvätt och finansiering av terrorism. I detta ligger att behörig beslutsfattare ska ha tillräcklig kunskap om komplexiteten i de förhållanden som ska bedömas. Det är viktigt att behörig beslutsfattare endast lämnar sitt godkännande när de risker som godkännandet medför kan hanteras.

Det kan, vad gäller *tillräckliga kunskaper*, noteras att det i förarbetena också talas om *tillräcklig kompetens*. Den som lämnar godkännande ska ha tillräcklig kompetens och tillräckliga befogenheter för att tillgodose ändamålet med att ett särskilt godkännande ska inhämtas (se prop. 2016/17:173 s. 271).

Kunskapsnivån eller kompetensen bör vid behov kunna höjas genom utbildning. Det kan vara lämpligt att dokumentera kunskapsnivån och att ta in detta i det underlag som ligger till grund för att utse behörig beslutsfattare.

Behörig beslutsfattare kan få stöd av en rådgivande kommitté

I vissa fall kan behörig beslutsfattare själv besitta den sakkunskap som behövs för att kunna lämna ett välgrundat godkännande. I andra fall kan behörig beslutsfattare behöva knyta kunskap och kompetens som finns på andra ställen i verksamheten till sig. Ett bland flera sätt att göra detta på är genom en rådgivande kommitté (andra benämningar kan förekomma), som består av andra i verksamheten med kunskap och kompetens i olika frågor. Särskild kunskap och kompetens kan t.ex. krävas inför beslut att ingå en korrespondentförbindelse.

I de fall det finns en rådgivande kommitté är det behörig beslutsfattare som har ansvar för godkännandet, inte ledamöterna i kommittén. Det gäller också om behörig beslutsfattare ingår i kommittén, dvs. är en av ledamöterna.

Behörig beslutsfattare kan vara en beslutande kommitté

Även om det i förarbetena fastslås att med *lednings godkännande*, såsom det anges i artikel 20 i fjärde penningtvättsdirektivet, även fortsättningsvis innebär *en* behörig beslutsfattare (prop. 2016/17:173 s. 271), vilket överensstämmer med direktivets definition i artikel 3.12 (*en tjänsteman eller anställd*), finns det inget som hindrar att behörig beslutsfattare också kan bestå av en grupp personer, som tillsammans har den kunskap och kompetens som behövs för att vara behörig beslutsfattare, t.ex. i form av en beslutande kommitté (andra benämningar kan förekomma). I dessa fall fattas beslutet kollektivt. Det bör finnas tydliga rutiner och riktlinjer för godkännandet inom kommittén, där det framgår hur godkännande lämnas, särskilt huruvida det är fråga om majoritetsbeslut och hur avvikande meningar hanteras.

På vilken nivå i organisationen kan behörig beslutsfattare vara placerad?

Av förarbetena till 3 kap. 19 § penningtvättslagen framgår att verksamhetsutövaren bör ha pekat ut en behörig beslutsfattare i de interna rutinerna och riktlinjerna, men har relativt stor frihet att avgöra var i organisationen personen ska vara placerad. Det framgår också att godkännande ska inhämtas från någon som befinner sig på en hierarkisk nivå ovanför den som begär godkännandet (prop. 2016/17:173 s. 271 och 531).

Verksamhetsutövaren kan alltså i stor utsträckning själv avgöra var och på vilken nivå i organisationsstrukturen som behörig beslutsfattare ska finnas.

Företagets storlek och de beslutsvägar som finns i företaget har ofta betydelse för på vilken nivå i organisationen som behörig beslutsfattare är placerad. I vissa företag kan det vara en styrelseledamot, verkställande direktör eller särskilt utsedd befattningshavare, SUB, som är behörig beslutsfattare. I andra företag kan behörig beslutsfattare finnas i andra delar av företaget.

Kravet på att behörig beslutsfattare ska ha tillräckliga kunskaper och samtidigt tillräckliga befogenheter innebär ofta att avvägningar måste göras när behörig beslutsfattare utses. Tillräcklig kunskap kan finnas relativt långt ner i organisationen, medan tillräckliga befogenheter ofta finns högre upp.

Behörig beslutsfattare ska vara någon med *tillräcklig kunskap*. Det innebär bland annat att personen ska ha kunskaper om de effekter och konsekvenser som ett beslut får för företaget. I detta ligger att personen ska ha tillräcklig kunskap om komplexiteten i de förhållanden som ska bedömas.

Härutöver ska personen ha *tillräckliga befogenheter*. Fjärde penningtvättsdirektivet utgår från begreppet *företagsledning*. I den engelska språkversionen av direktivet (artikel 3 [12]) används begreppet *sufficient seniority*, vilket antyder att det inte räcker med att personen har getts tillräcklig behörighet att fatta vissa beslut utan också att personen måste ha en viss ställning. Det kan innebära att personen har en chefsposition, men det kan också innebära att personen har getts en specifik befogenhet. Sådan befogenhet kan t.ex. ges till en person med specialistkompetens i vissa frågor. Av betydelse i sammanhanget för verksamhetsutövaren är bland annat i vilken grad den behöriga beslutsfattaren kan agera självständigt och med integritet utan att behöva befara att utsättas för påtryckningar från andra personer och enheter i företaget.

Något som bör tillmätas stor betydelse vid utseendet av behörig beslutsfattare är i vilken mån godkännandet bedöms inverka på verksamhetsutövarens riskexponering och vilka möjligheter verksamhetsutövaren har att hantera risken. I de fall det finns olika behöriga beslutsfattare skulle exempelvis vissa godkännanden om att ingå en affärsförbindelse med en person i politiskt utsatt

ställning, PEP, kunna lämnas på en lägre nivå i organisationen, medan andra godkännanden lämnas på en högre nivå. En lägre nivå skulle kunna vara aktuell så länge det – utöver det förhållandet att kunden är PEP – inte föreligger några faktorer som ökar risken med kundrelationen, medan det kan vara annorlunda om det tillkommer riskhöjande faktorer med den kund som är PEP och där beslutet typiskt sett påverkar riskexponeringen i större omfattning. Det kan också inträffa att lämnandet av ett godkännande får sådana konsekvenser för företaget att den person som normalt sett är behörig beslutsfattare behöver eskalera frågan till en behörig beslutsfattare högre upp i organisationen.

I de fall det finns olika behöriga beslutsfattare är det viktigt med tydliga rutiner och riktlinjer där det framgår vilka godkännanden som kan lämnas av behörig beslutsfattare som finns längre ner i organisationen och vilka godkännanden som måste lämnas av behörig beslutsfattare som finns på en högre nivå. Det måste också vara tydligt för den som begär ett godkännande vem som är behörig att fatta beslutet givet de riskfaktorer som föreligger i det enskilda fallet. Det innebär även att det måste vara tydligt för en behörig beslutsfattare längre ner i organisationen vilka faktorer som medför att godkännandet ska eskaleras till behörig beslutsfattare högre upp i organisationen.

Se också Eba:s riktlinjer för riskfaktorer riktlinjerna 4.50.b och 8.17.d. Se också riktlinje 4.64c) ii, där godkännande från behörig beslutsfattare anges som en skärpt åtgärd i "andra högrisksituationer". [Guidelines ML TF Risk Factors SV.pdf \(europa.eu\)](#)

8.4.4 Korrespondentförbindelser

Vad är en korrespondentförbindelse?

Penningtvättslagen innehåller bestämmelser om åtgärder som ska vidtas när en korrespondentförbindelse som innefattar betalning etableras mellan en verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § första stycket 1–12 penningtvättslagen och ett kreditinstitut eller finansiellt institut från ett land utanför EES.

Begreppet "korrespondentförbindelse" används alltså i penningtvättslagen, men definieras inte där. Begreppet definieras i artikel 3.8 a och b i fjärde penningtvättsdirektivet (EU 2015/849). Eftersom det saknas en definition i penningtvättslagen, blir definitionen i direktivet styrande för vad som är en korrespondentförbindelse.

Korrespondentförbindelse definieras i fjärde penningtvättsdirektivet på följande sätt:

a) tillhandahållande av banktjänster från en bank som korrespondent till en annan bank som motpart, inbegripet tillhandahållandet av ett löpande konto eller annat passivkonto och härtill knutna tjänster, t.ex. likviditetsförvaltning, internationella överföringar av medel, checkavräkning, payable-through-konton och valutatjänster,

b) förbindelser mellan kreditinstitut och finansiella institut där liknande tjänster tillhandahålls av ett korrespondentinstitut till ett motpartsinstitut, och inbegripet förbindelser som etablerats för värdepapperstransaktioner eller överföring av medel.

I Eba:s riktlinjer för riskfaktorer, riktlinje 8.2, anges att *I en korrespondentbankförbindelse tillhandahåller korrespondenten banktjänster till en motpart, antingen som en affär mellan två huvudmän eller för motpartens kunders räkning. Korrespondenten har normalt inte någon*

affärsförbindelse med motpartens kunder och känner vanligen inte till deras identitet eller den bakomliggande transaktionens natur eller syfte, såvida denna information inte ingår i betalningsinstruktionerna. [Guidelines ML TF Risk Factors SV.pdf \(europa.eu\)](#)

Definitionen i penningtvättsdirektivet ger därmed ledning både kring vilka produkter och tjänster som kan omfattas av en korrespondentförbindelse och vem som kan vara part i en sådan förbindelse, se mer under avsnittet Vem kan vara motpart i en korrespondentförbindelse? Korrespondentförbindelser omfattar även situationen att det inte finns någon underliggande kund till motparten (respondenten), utan där respondenten agerar för egen räkning, s.k. principal-to-principal. Detta är något som kan bidra till att minska risken för penningtvätt och finansiering av terrorism, se mer om detta i avsnittet om Riskbedömning av korrespondentförbindelser. Definitionen i penningtvättsdirektivet omfattar alltså korrespondentförbindelser. Den tidigare penningtvättslagens begrepp "korrespondentbankförbindelser" har också i den nu gällande penningtvättslagen ändrats till "korrespondentförbindelser". Begreppet bedöms därför ha utvidgats. Kraven i penningtvättslagen är inte längre knutna till tjänster som tillhandahålls av en viss typ av institut (banker), utan till tjänsterna som sådana, oavsett vilken typ av institut som tillhandahåller tjänsterna (jfr prop. 2016/17:173 s. 228 och 530). Syftet med utvidgningen bedöms vara att vissa förbindelser ska vara föremål för skärpta åtgärder och att det inte ska vara möjligt att kringgå kraven genom att bedriva verksamhet under ett annat tillstånd än bank.

I sammanhanget bör förbudet i 2 kap. 7 § penningtvättslagen mot korrespondentförbindelser med brevlådebanks uppmärksammas. Kreditinstitut och finansiella institut får inte etablera eller upprätthålla korrespondentförbindelser med brevlådebanks och ska se till att sådana förbindelser inte heller etableras eller upprätthålls med institut som tillåter att deras konton används av sådana banks. En brevlådebank definieras som ett utländskt institut som är registrerat inom en jurisdiktion inom vilken institutet saknar verklig etablering och ledning och där institutet inte heller ingår i en finansiell grupp som omfattas av tillsyn (1 kap. 8 § punkten 2). Förbudet gäller alltså inte om det inte bedöms vara fråga om en korrespondentförbindelse. Om det finns oklarheter kring huruvida det är fråga om en korrespondentförbindelse kan det därför, i dessa fall, finnas anledning att tillämpa en försiktighetsprincip innebärande att förbindelsen hanteras som en korrespondentförbindelse och därmed träffas av förbudet.

Det finns också principer och rekommendationer lämnade av, The Wolfsberg Group, Bank for International Settlements (BIS), Baselkommittén och Fatf.

Det kan noteras att Wolfsberg endast definierar korrespondentbankförbindelse, inte korrespondentförbindelse. Korrespondentbankförbindelse definieras där som *the provision of a current or other liability account, and related services, to another financial institution, including affiliates, used for the execution of third party payments and trade finance, as well as its own cash clearing, liquidity management and short-term borrowing or investment needs in a particular currency.*

Vem kan vara motpart i en korrespondentförbindelse?¹

Inledning

En korrespondentförbindelse kan endast ingås mellan vissa parter. Penningtvättslagen saknar en tydlig reglering av vem som kan vara motpart i en korrespondentförbindelse. Av bestämmelsen i 3 kap. 18 § penningtvättslagen – som handlar om skärpta åtgärder för kundkännedom vid korrespondentförbindelser utanför EES – framgår att skärpta åtgärder ska vidtas vid etableringen av en korrespondentförbindelse som innefattar betalning mellan en verksamhetsutövare (korrespondent) som avses i 1 kap. 2 § första stycket 1–12 penningtvättslagen och ett kreditinstitut eller finansiellt institut från ett land utanför EES (respondent eller motpart).

Definitionen av korrespondentförbindelse i fjärde penningtvättsdirektivet utgår från att såväl korrespondenten som motparten ska vara ett kreditinstitut eller ett finansiellt institut. 1 kap. 2 § första stycket 1–12 penningtvättslagen avser kreditinstitut och finansiella institut (till skillnad från övriga punkter i bestämmelsen). Bedömningen är därför att när det gäller korrespondentförbindelser mellan två parter *inom* EES ska båda parterna vara eller motsvara ett sådant institut som avses i punkterna 1–12.

3 kap. 18 § penningtvättslagen implementerar artikel 19 i fjärde penningtvättsdirektivet. På samma sätt som i artikel 3.8 talas det i artikel 19 om ”motpartsinstitut”. Någon skillnad får inte anses vara avsedd beträffande vilken typ av parter som avses (skillnaden är endast att skärpta åtgärder ska vidtas avseende motparter utanför EES). Också motparter utanför EES bör alltså vara kreditinstitut eller finansiella institut för att kunna ingå en korrespondentförbindelse.

Den avgränsning som görs i 1 kap. 2 § första stycket punkterna 1–12 kan i regel tillämpas även för institut utanför EES dvs. motparten ska vara eller motsvara ett institut som omfattas av punkterna 1–12. Det kan dock inte uteslutas att en motpart utanför EES kan vara ett kreditinstitut eller finansiellt institut, trots att det inte är eller motsvarar ett institut som avses i punkterna 1–12. Punkterna 1–12 bör därför inte hanteras som en uttömmande uppräkningslista när det kommer till institut utanför EES. En bedömning bör därmed alltid göras om ett institut utanför EES, trots att det inte faller inom punkterna 1–12, ska betraktas som ett kreditinstitut eller finansiellt institut.

Parter som kan vara motpart i en korrespondentförbindelse

I många fall är det tydligt att motparten kan vara motpart i en korrespondentförbindelse. I andra fall är det inte lika självklart. Här ges några exempel där fråga kan uppstå huruvida motparten kan vara motpart i en korrespondentförbindelse och där bedömningen ofta är att det är fråga om en motpart i en korrespondentförbindelse.

¹ Den 10 november 2021 träder vissa ändringar i penningtvättslagen i kraft. Det innebär att det införs en ny punkt 13 i 1 kap. 2 § första stycket penningtvättslagen. Som en följd av det får de efterföljande punkterna ny numrering. Genom den nya punkten gäller lagen även för juridiska personer etablerade i Sverige som driver verksamhet som leverantör av gräsrotsfinansieringstjänster enligt EU:s förordning om gräsrotsfinansiering. Ändringarna innebär också att 3 kap. 18 § även omfattar verksamhetsutövare som avses i 1 kap. 2 § första stycket punkten 13 (prop. 2020/21:206). Vägledningen kommer att uppdateras i det kommande arbetet.

Bank till bank/institut (principal-to-principal)

Banken (korrespondenten) kan genomföra transaktioner för motpartens räkning, dvs. inte för underliggande kunder. Det kan t.ex. avse valutaväxlingstjänster eller andra valutaaffärer mellan två banker. Även i dessa fall, när det inte finns underliggande kunder som nyttjar de produkter eller tjänster som banken tillhandahåller, dvs. inga kunddrivna transaktioner, kan motparten vara motpart i en korrespondentförbindelse. En bedömning bör dock alltid göras utifrån de produkter och tjänster som omfattas av förbindelsen enligt den definition av korrespondentförbindelse som finns i fjärde penningtvättsdirektivet.

Att motparten är bank/institut som är verksamhetsutövare enligt penningtvättsregelverket, kan bedömas vara en riskreducerande faktor, se mer om detta under avsnittet Riskbedömning av korrespondentförbindelser. De åtgärder som har koppling till motpartens kunder kan därvid vidtas i begränsad omfattning, om de alls är relevanta att vidta. När det saknas underliggande kunder blir det inte aktuellt att förvissa sig om att motparten har kontrollerat identiteten på kunder som har direkt tillgång till konton hos kreditinstitutet eller det finansiella institutet och att motparten fortlöpande följer upp dessa kunder samt på begäran kan lämna relevanta kunduppgifter (3 kap. 18 § punkten 5).

Money Service Business (MSB)

Money Service Business (MSB) är ett internationellt sett väletablerat begrepp. Begreppet definieras dock inte i svensk lagstiftning och förekommer inte heller hos Finansinspektionen. Det är därför inte alltid helt tydligt från ett svenskt perspektiv vilken typ av tjänster och företag som omfattas av begreppet.

Begreppet förekommer bland annat i Wolfsbergs frågeformulär (Wolfsberg Group Correspondent Banking Due Diligence Questionnaire), men banker kan också i andra sammanhang ställas inför och behöva hantera frågor som rör MSB. Det förekommer även att motparten är en MSB. För att underlätta för de aktörer som agerar på marknaden är det en fördel att på ett mer enhetligt sätt kunna avgränsa begreppet MSB. Som framgår av beskrivningen nedan sker dock avgränsningen på ett sätt som innebär att MSB, när man talar om MSB som aktör eller motpart, finns bland finansiella företag som omfattas av 1 kap. 2 § första stycket punkterna 1–12 penningtvättslagen. Det innebär att avgränsningen inte har någon egentlig betydelse för frågan om motparten kan vara motpart i en korrespondentförbindelse.

MSB är internationellt sett ofta ett brett begrepp som ofta används för att beskriva vissa typer av tjänster.

Enligt Wolfsbergs definition omfattar MSB vissa typer av tjänster: *refers to financial services, excluding banks, that involve the acceptance of cash, cheques, other monetary instruments or other stores of value and the payment of a corresponding sum in cash or other form to a beneficiary by means of a communication, message, transfer, or through a clearing network (...)*

Med utgångspunkt i de tjänster som anges av bland annat Wolfsberg går det ofta att sluta sig till vilken typ av aktörer som tillhandahåller tjänsterna/bedriver verksamheten och som därmed omfattas av begreppet.

Mot bakgrund av de tjänster som anses falla inom begreppet MSB är bedömningen att de företag eller aktörer som kan anses falla inom ramen för MSB-begreppet på den svenska marknaden är de institut som driver verksamhet enligt lagen (1996:1006) om valutaväxling och annan finansiell verksamhet (LVA). När det gäller MSB utanför den svenska marknaden kan det dock behöva göras en bredare

avgränsning. Det kan förekomma att MSB omfattar tjänster och verksamhet som inte motsvarar tillämpningsområdet för LVA. Oftast torde det vara fråga om tjänster och verksamhet som för svenskt vidkommande omfattas av lagen (2010:751) om betaltjänster.

Ett finansiellt institut enligt LVA är en fysisk eller juridisk person som ägnar sig åt valutaväxling eller annan finansiell verksamhet (1 § punkten 3 LVA). Med valutaväxling avses yrkesmässig handel med utländska sedlar och mynt samt resecheckar utställd i utländsk valuta dvs. valutaväxling i kontanter (1 § punkten 1 LVA). Med annan finansiell verksamhet avses yrkesmässig verksamhet som består i förvaltning av eller handel med virtuell valuta eller som huvudsakligen består i att utföra en eller flera av de verksamheter som anges i 7 kap. 1 § andra stycket punkterna 2, 3 och 5–12 lagen om bank- och finansieringsrörelse (LBF) (t.ex. lämna eller förmedla krediter till företag, factoring och finansiell leasing och lämna ekonomisk rådgivning). Det är sammanfattningsvis fråga om företag som tillhandahåller en finansiell produkt eller tjänst och vars verksamhet inte är tillståndspliktig i Sverige. De står därmed inte under tillsyn, däremot krävs det registrering hos Finansinspektionen. Finansinspektionens har dock tillsyn över efterlevnaden av penningtvättsregelverket. I samband med ansökan (och därefter årligen) görs också en prövning av ägare och ledning.

Utgångspunkten är därmed att en MSB, i enlighet med definitionen av begreppet ovan, kan vara en motpart i en korrespondentförbindelse.

Det kan i sammanhanget noteras att institut som bedriver verksamhet som omfattas av lagen (2010:751) om betaltjänster, s.k. PSP (förkortning av Payment Service Provider) också kan bedriva verksamhet som omfattas av begreppet MSB och regleringen i LVA. Dessa institut eller aktörer hanteras dock normalt sett som motparter i en korrespondentförbindelse i sin egenskap av PSP.

Parter som vanligtvis inte är motpart i en korrespondentförbindelse

Inledning

Här ges några exempel där fråga kan uppstå huruvida motparten kan vara motpart i en korrespondentförbindelse och där bedömningen ofta är att det inte är fråga om en motpart i en korrespondentförbindelse.

Vissa förbindelser kan uppvisa betydande likheter med en korrespondentförbindelse och innefatta liknande typer av risker. Vid sådana förbindelser kan det vara lämpligt att vidta åtgärder som motsvarar de åtgärder som vidtas i förhållande till en motpart i en korrespondentförbindelse. Det kan dock finnas begränsade möjligheter att vidta vissa åtgärder, särskilt när motparten inte är en verksamhetsutövare enligt penningtvättsregelverket.

Centralbanker

Sveriges Riksbank är inte verksamhetsutövare enligt penningtvättslagen och kan inte heller vara motpart i en korrespondentförbindelse. I regel kan inte heller utländska centralbanker vara motparter i en korrespondentförbindelse, men det är inte uteslutet att det skulle kunna förekomma. Normalt sett är en centralbank alltså inte motpart i en korrespondentförbindelse.

Det kan förekomma att centralbanker genomför betalningar för underliggande tredje part, som kan vara både statliga och privata företag. I de fall centralbanken kan göra betalningar för tredje part eller på andra sätt liknar en motpart i en korrespondentförbindelse, kan förbindelsen med centralbanken – riskbaserat – hanteras som en korrespondentförbindelse. Det kan dock vara svårt att få tillgång till den information som hämtas in vid en korrespondentförbindelse, särskilt som centralbanken inte omfattas

av penningtvättsregelverket. Utredningen får då anpassas efter vad som är möjligt att hämta in. Det kan ofta bli fråga om att utgå från en landriskbedömning och att ställa specifika frågor till centralbanken i syfte att hantera riskerna.

Ombud

Betalningsinstitut och registrerade betaltjänstleverantörer kan tillhandahålla betaltjänster genom ombud (3 kap. 17–18 a §§ lagen [2010:751] om betaltjänster). Även institut för elektroniska pengar och registrerade utgivare av elektroniska pengar kan ha ombud (3 kap. 18 § lagen [2011:755] om elektroniska pengar). Dessa benämns i det följande som bakomliggande institut. En fråga som kan uppstå är om ombudet är motpart i en korrespondentförbindelse. Det ska noteras att vissa institut som kan vara motparter i en korrespondentförbindelse, såsom en Money Service Business (MSB) och en Payment Service Provider (PSP), även kan vara ombud. Det är därför viktigt att vara klar över i vilken egenskap som motparten agerar i förhållande till banken. Denna del av vägledningen tar endast sikte på situationen att motparten agerar i egenskap av ombud.

När ombudet t.ex. distribuerar betaltjänster för det bakomliggande institutet öppnar ombudet konto i banken i eget namn för att ta emot betalningar. Pengarna går i regel sedan vidare till ett konto som tillhör det bakomliggande institutet innan pengarna skickas vidare, t.ex. utomlands.

Ombudet är kund till banken, men inte motpart i en korrespondentförbindelse i egenskap av ombud. Det innebär att åtgärder för kundkännedom vidtas avseende ombudet.

Det bakomliggande institutet kan ha ett konto i samma bank som ombudet för att ta emot pengar från ombudet. Institutet är då kund till banken och motpart i en korrespondentförbindelse, vilket medför att åtgärder vidtas i förhållande till det bakomliggande institutet.

Det bakomliggande institutet kan i andra fall ha ett konto för att ta emot pengar från ombudet i en annan bank. Institutet är då inte kund till banken (dvs. den bank där ombudet är kund) och inte heller motpart i en korrespondentförbindelse. För att kunna hantera risken med ombudet vidtas i regel åtgärder som i många avseenden liknar de som vidtas i en korrespondentförbindelse. Det innebär bland annat att det kan krävas att ombudet kan visa att det har interna regler för hur det ska leva upp till de krav som ställs i penningtvättslagen. Åtgärderna omfattar också det bakomliggande institutet, vilket bland annat kan innebära att inhämta information om den verksamhet som det bakomliggande institutet bedriver och de kontroller som det gör.

Spelverksamhet

Den som driver spelverksamhet med licens eller registrering enligt spellagen (2018:1138) omfattas av penningtvättslagens tillämpningsområde (1 kap. 2 § punkten 14 penningtvättslagen), men kan inte vara motpart i en korrespondentförbindelse. Ett spelbolag kan öppna ett s.k. klientmedelskonto hos banken där tredje part sätter in pengar. Även om spelbolaget inte är motpart i en korrespondentförbindelse uppträder det i praktiken i många avseenden som en sådan sett till de produkter och tjänster som omfattas av affärsförbindelsen. Banken kan därför riskbaserat göra bedömningen att kontroller bör göras avseende den som driver spelverksamhet på motsvarande sätt som om det hade varit en motpart i en korrespondentförbindelse.

Är en förbindelse som är begränsad till en RMA-tjänst en korrespondentförbindelse?

Enligt 3 kap. 18 § penningtvättslagen ska åtminstone de åtgärder som anges där vidtas när en korrespondentförbindelse som *innefattar betalning* etableras mellan en svensk korrespondent och en motpart från ett land utanför EES.

En förbindelse mellan två institut kan vara begränsad till en SWIFT RMA-tjänst, utan att korrespondenten tillhandahåller konto till motparten (respondenten) (se Eba:s riktlinjer för riskfaktorer, riktlinje 8.5 a). RMA är en förkortning för Relationship Management Application och är en funktion för utbyte av ”nycklar” för att säkerställa att krypterade meddelanden kan skickas mellan parterna. Det finns olika meddelandeserier där vissa enbart används för att bekräfta uppgifter medan andra används för att t.ex. möjliggöra betalningar. I linje med Wolfsberg Principles kan RMA omnämnas i olika sifferserier.

https://www.wolfsberg-principles.com/sites/default/files/wb/pdfs/wolfsberg_standards/7.%20SWIFT-RMA-Due-Diligence.pdf

Enligt Eba:s riktlinjer för riskfaktorer kan det bidra till att minska risken om förbindelsen begränsar sig till en SWIFT RMA-tjänst, som är utformad för att hantera kommunikationen mellan finansiella institut. I en sådan förbindelse har motparten ingen betalkontoförbindelse (se riktlinje 8.5 a).

Enligt Eba:s riktlinjer för riskfaktorer kan en korrespondentförbindelse således föreligga trots att korrespondenten och motparten enbart har utbytt RMA-nycklar för att hantera kommunikationen sinsemellan. I det femte penningtvättsdirektivet (2018/843) anges emellertid att ”korrespondentförbindelser inte omfattar ... enbart utbyte av meddelandekapacitet” (beaktandesats 43). Detta uttalande bedöms inte vara förenligt med Eba:s riktlinjer och har inte lett till någon åtgärd i svensk lagstiftning. Riktlinjerna gäller som allmänna råd och utgångspunkten är att enbart ett utbyte av RMA bör hanteras som en korrespondentförbindelse. Den bank som gör en annan bedömning bör dokumentera skälen för sin bedömning.

I detta sammanhang bör nämnas att ett utbyte av RMA kan ha sin grund i krav som ställs i annan reglering, t.ex. Shareholders Rights Directive (SRD II). Det är i regel enbart fråga om ett informationsutbyte utan koppling till produkter och tjänster. Det saknas med andra ord koppling till en affär mellan banken och mottagaren/avsändaren av informationen. Banken bör i dessa fall göra en bedömning av syftet med informationsutbytet/kommunikationen, för att avgöra om utbytet av RMA ska anses innebära att en korrespondentförbindelse uppstår.

Något om RMA och ”innefatta betalning”

De åtgärder som anges i 3 kap. 18 § penningtvättslagen ska vidtas när korrespondentförbindelsen ”innefattar betalning”. Huruvida enbart ett utbyte av RMA ”innefattar betalning”, är en bedömning som respektive bank bör göra mot bakgrund av vilken typ av RMA-serie det är fråga om. Begreppet ”innefatta betalning” skulle vid en sådan bedömning kunna tolkas extensivt, vilket innebär att alla RMA som i någon mening går att koppla till betalning kan rymmas inom begreppet och därmed hanteras på ett enhetligt sätt av banken.

Riskbedömning vid korrespondentförbindelser

En särskilt framträdande risk med korrespondentförbindelser är att motparten har produkter och tjänster som nyttjas av tredje part, dvs motpartens kund (underliggande kund), som är okänd för korrespondenten. Några exempel på faktorer som kan vara särskilt relevanta att beakta vid riskbedömningen av motparten är därför de produkter och tjänster som motparten tillhandahåller sina

kunder och de kundtyper som motparten har, men också motpartens hemvist, särskilt när motparten har hemvist i ett land med utbredd korruption och/eller svag penningtvättstillsyn (se Fatfs vägledning om korrespondentbanksförbindelser från 2016 och den vägledning som har tagits fram i Storbritannien av Joint Money Laundering Steering Group, JMLSG, del 2, avsnitt 16. Se också Eba:s riktlinjer för riskfaktorer).

I Eba:s riktlinjer för riskfaktorer riktlinjerna 8.4–8.9 anges för kategorierna *produktrisk*, *kundrisk* och *geografisk risk* ett antal faktorer som skulle kunna innebära att risken kan bedömas som högre respektive lägre.

Som exempel på riskhöjande faktorer anges att:

- Kontot kan användas av andra motpartsbanker som har direkta förbindelser med motparten men inte med korrespondenten (clearing i senare led), vilket innebär att korrespondenten indirekt tillhandahåller tjänster till andra banker än motparten.
- Kontot kan användas av andra företag i motpartens koncern som själva inte har omfattats av korrespondentens åtgärder för kundkännedom.
- Tjänsten inbegriper öppnandet av ett s.k. payable-through-konto, vilket innebär att motpartens kunder kan genomföra transaktioner direkt med motpartens konto.

Som exempel på faktorer som kan bidra till att minska risken anges att:

- Förbindelsen begränsar sig till en SWIFT RMA-tjänst, som är utformad för att hantera kommunikationen mellan finansiella institut, i en sådan förbindelse har motparten ingen betal-kontoförbindelse
- Bankerna gör transaktioner med andra banker i stället för att behandla transaktioner för sina klienters räkning, som t.ex. vid valutaväxlingstjänster mellan två banker där affärerna genomförs mellan två huvudmän och inte inbegriper några betalningar till några tredje parter, i dessa fall genomförs transaktionerna för motpartens egen räkning (s.k. principal-to-principal).

Banken bör vid framtagandet av sina interna rutiner beakta vilka av dessa potentiellt riskhöjande respektive risksänkande faktorer som kan vara aktuella i bankens verksamhet och hur dessa ska beaktas (viktas). Vid riskbedömningen av den enskilda kunden (respondenten) bör det noggrant dokumenteras vilka riskhöjande respektive risksänkande faktorer som har beaktats och hur de har bedömts. Det ska gå att i efterhand förstå varför kunden har åsatts en viss riskklass och, i förekommande fall, varför riskklassificeringen ändrats. Enligt 3 kap. 18 § penningtvättslagen ska skärpta åtgärder för kundkännedom alltid vidtas när en korrespondentförbindelse som innefattar betalning etableras mellan svenska institut och ett kreditinstitut eller finansiellt institut från ett land utanför EES.

Utifrån det riskbaserade förhållningssättet kan det finnas skäl att anse att vissa korrespondentförbindelser med institut även inom Sverige och övriga EES medför hög risk. Detta måste avgöras utifrån vilken verksamhet motparten bedriver, var man är verksam och arten av affärsrelation mellan parterna.

Det kan finnas skäl att använda fler än en högriskkategori och att differentiera mellan högrisk kunderna. Alla kunder utanför EES ska anses medföra högre risk och vara föremål för skärpta åtgärder. Inom

denna grupp kan vissa institut anses medföra ännu högre risk och vara föremål för än mer skärpta åtgärder.

Länkar

Fatfs vägledning om korrespondentbankförbindelser

<http://www.fatf-gafi.org/media/fatf/documents/reports/Guidance-Correspondent-Banking-Services.pdf>

Joint Money Laundering Steering Group: (JMLSG)

https://secureservercdn.net/160.153.138.163/a3a.8f7.myftpupload.com/wp-content/uploads/2020/07/JMLSG-Guidance_Part-II_-July-2020.pdf

Eba:s riktlinjer för riskfaktorer

[Guidelines ML TF Risk Factors SV.pdf \(europa.eu\)](#)

Åtgärder för kundkännedom vid korrespondentförbindelser

Inledning

Åtgärder för kundkännedom ska vidtas vid korrespondentförbindelser. Motparten ska identifieras och övriga åtgärder för kundkännedom vidtas enligt 7, 8 och 10–12 §§ penningtvättslagen samt penningtvättsföreskrifterna. När förbindelsen innefattar betalning och motparten är från ett land utanför EES ska skärpta åtgärder för kundkännedom vidtas (3 kap. 18 § penningtvättslagen).

Eba:s riktlinjer för riskfaktorer gäller som allmänna råd och ska också beaktas när åtgärder för kundkännedom vidtas vid korrespondentförbindelser (se om korrespondentförbindelser i riktlinje 8 samt i riktlinjerna 4.58 och 4.59).

De internationella principer och rekommendationer som finns bör också beaktas när banken tar fram kundkännedomsprocesser för korrespondentförbindelser, se bl.a. Wolfsberg, BIS, Baselkommittén och Fatf. Särskilt Wolfsbergs frågeformulär kan användas som en utgångspunkt, men frågeformuläret kan behöva anpassas till bankens behov.

Identifiera institutet

När banken ska identifiera en motpart i ett korrespondentförhållande ska 3 kap. 6 och 7 §§ penningtvättsföreskrifterna tillämpas. De tre metoderna som beskrivs nedan är exempel på hur institutet kan identifieras.

- 1) Banken kan be motparten om kopior på konstituerande handlingar och göra kontroller i tillgängliga nationella officiella register (motsvarande Bolagsverkets register).
- 2) Banken kan använda sig av motpartens Legal Entity Identifier (LEI-nummer, ISO standard 17442:2012), om motparten har ett sådant.

LEI är en global identifieringskod för företag och andra organisationer på värdepappersmarknaderna. Från och med den 3 januari 2018 utökas kraven på den transaktionsrapportering som värdepappersföretag och kreditinstitut måste utföra till reglerande myndigheter inom EU enligt MiFID II/MiFIR. Då

behöver alla företag som handlar med värdepapper en LEI-kod. Kravet gäller också juridiska personer för vilkas räkning ett värdepappersföretag har utfört en transaktion och för emittenter av finansiella instrument.

Kravet på LEI-kod infördes 12 februari 2014 enligt EU-förordningen European Markets Infrastructure Regulation (EMIR). Syftet med förordningen är att behöriga myndigheter ska kunna få större insyn i värdepappersaffärer. I Sverige ska alla inblandade parter i värdepappersaffärer rapportera till Finansinspektionen. LEI erhålls via ett antal fristående webbtjänster som exempelvis NordLEI (för nordiska företag).

LEI-numret är kopplat till en mängd information:

- Den juridiska personens namn enligt konstituerande handlingar/officiellt bolagsregister
- Adress för huvudkonton (säte)
- Legal form
- Uppgift om det register som bolaget finns upptaget i samt uppgift om identitetsnummer (t.ex. organisationsnummer i registret)
- Uppgift huruvida uppgifterna är validerade

Trots att LEI inte är utformat med syftet att användas för att motverka penningtvätt och finansiering av terrorism, skulle en kontroll av LEI kunna utgöra en sådan registerkontroll som åsyftas i 3 kap. 6 och 7 §§ penningtvättsföreskrifterna. LEI tillhandahålls dock utan en kontroll av identiteten på den som erhåller detta. I de fall uppgifterna inte är validerade bör därför LEI i regel användas tillsammans med annan information eller andra åtgärder vid identifiering av institutet.

- 3) Banken kan använda Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication (Swift) vid kontrollen.

Swift är ett kommunikationssystem som används vid bland annat globala betalningar. För att kunna använda Swift krävs Relationship Management Application (RMA). RMA är en funktion för utbyte av "nycklar" mellan två parter för att säkerställa att man kan skicka krypterade meddelanden mellan varandra. RMA är obligatoriskt för att sända och motta testade Swift-meddelanden och har ersatt den tidigare Bilateral Key Exchange (BKE).

Det finns vissa externa tjänster som kan utgöra stöd vid identifieringen av institutet. En risk med sådana är att de innehåller uppgifter som institutet själv lämnat, att uppgifterna inte är uppdaterade och att de inte är kontrollerade.

Identifiera företrädare för institutet

Banken ska identifiera motpartens företrädare enligt 3 kap. penningtvättsföreskrifterna. Kontrollen ska omfatta både personens behörighet att företräda den juridiska personen och företrädarens identitet. Det kan ske vid ett fysiskt möte genom att personen visar upp en behörighetshandling och id-handling (3 kap. 2 och 3 §§ penningtvättsföreskrifterna). Banken ska alltid spara en kopia på utländska id-handlingar.

Många affärsförbindelser ingås på distans. Det gäller inte minst förbindelser med utländska kunder. Identifiering av företrädare på distans ska ske på det sätt som följer av 3 kap. 5 § penningtvättsföreskrifterna. Bedömningen är att en "motsvarande tillförlitlig adressuppgift" i 3 kap. 5 § andra stycket punkten 3 penningtvättsföreskrifterna inte måste avse personens bostadsadress, utan kan vara den adress där bolaget har sitt säte. Bekräftelsen skulle därför kunna skickas dit. Detta är en praktiskt

genomförbar åtgärd som inte i sig bedöms påverka risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism. Det bör dock noteras att om det finns indikationer på sådant som att verksamheten inte utövas på den adress som bekräftelsen skickas till eller att personen i fråga inte arbetar därifrån, kan andra eller ytterligare åtgärder behöva vidtas.

En sådan procedur minskar också risken för att någon utger sig för att vara företrädare för institutet. Genom att en bekräftelse skickas till bolagets adress får bolaget möjlighet att reagera om företrädaren överskridit sin befogenhet.

Ett annat alternativ skulle kunna vara att använda sig av Swift-systemet vid bekräftelsen och skicka den som ett Swift-meddelande vilket kan anses motsvara, eller i vissa fall även bedömas, som ett säkrare bekräftelseförfarande, då man får en bekräftelse från Swift att meddelandet har nått mottagarens Business Identifier Code (BIC).

Skärpta åtgärder

Enligt 3 kap. 18 § penningtvättslagen ska skärpta åtgärder för kundkännedom alltid vidtas vid en korrespondentförbindelse med ett kreditinstitut eller finansiellt institut från ett land utanför EES. Skärpta åtgärder kan dock behöva vidtas även i andra fall. De skärpta åtgärderna ska åtminstone bestå av att:

1. Hämta in tillräckligt med information om motparten för att kunna **förstå verksamheten** och utifrån offentligt tillgänglig information **bedöma motpartens anseende** och **tillsynens kvalitet**,
2. **bedöma motpartens kontroller** för att förhindra penningtvätt och finansiering av terrorism,
3. **dokumentera respektive instituts ansvar att vidta kontrollåtgärder** och de åtgärder som det vidtar,
4. **inhämta godkännande från en behörig beslutsfattare** innan korrespondentförbindelsen ingås, och
5. **förvissa sig om att motparten har kontrollerat identiteten på kunder som har direkt tillgång till konton** hos kreditinstitutet eller det finansiella institutet och fortlöpande följer upp dessa kunder samt på begäran kan lämna relevanta kunduppgifter.

Förstå verksamheten

Motparten bör beskriva sin verksamhet noggrant, inklusive hur motparten är organiserad och hur den interna kontrollstrukturen ser ut. Hur ingående beskrivningen behöver vara beror på risken med den enskilda motparten. Information kan också hämtas från årsredovisningar, motpartens hemsida och från tillsynsmyndigheter. Det är också av viktigt att förstå vilka produkter som motparten kommer att tillhandahålla för att kunna hantera och bedöma risken.

Bedöma motpartens anseende

Banken bör kontrollera om motparten har sanktioner av tillsynsmyndigheten eller av någon annan (relevant) myndighet eller om motparten har förekommit i negativa rättsliga sammanhang. Både domstolsärenden och frågor som hanterats på annat sätt kan vara relevanta att beakta. Det kan vara relevant att beakta inte bara information om själva institutet utan också om personer i ledning och styrelse samt verkliga huvudmän. Ingår bolaget i en koncern kan information om andra bolag i koncernen vara relevanta. Adverse media-sökningar, även kallat negativ media-sökningar, är ett hjälpmedel för att hitta sådan information och banken bör ha rutiner för att göra strukturerade sökningar. Hur gammal information som bör beaktas måste avgöras utifrån risken och vilken typ av information som har hittats.

Det kan vara svårt att avgöra hur man ska värdera den information man hittar, särskilt om den är gammal. Om motparten har varit föremål för sanktioner tidigare, kan det vara lämpligt att ta reda på om motparten har korrigerat bristerna som ledde till sanktionen eller om motparten fortfarande befinner sig i en åtgärdsfas.

Bedöma tillsynens kvalitet

En viktig källa är Financial Action Task Force's (Fatf) granskningar av det land där motparten är verksam och vad som där framgår om tillsynen i landet. Annan relevant information är t.ex. Transparency Internationals rankingar av länder. Sådan information har banken troligtvis redan tagit ställning till och gjort en bedömning av i sin landriskbedömning.

Bedöma motpartens kontroller

Det är svårt att bedöma motpartens kontroller. Banken är huvudsakligen hänvisad till den information som motparten själv lämnar. De flesta finansiella institut lämnar inte ut sina instruktioner och rutiner, utan endast mer policy-liknande dokument. De kan också översiktligt redogöra för sitt arbete mot penningtvätt och finansiering av terrorism ett s.k. Compliance Letter eller ett s.k. AML-Statement. Banken kan begära ytterligare information och förtydliganden på vissa områden, särskilt sådana som bedöms kritiska för den framtida affärsrelationen med motparten. I vissa fall kan ett möte med motpartens complianceavdelning, eller annan funktion som hanterar penningtvätts- och terrorismfinansieringsfrågor, vara ett sätt att bedöma motpartens kontroller.

Dokumentera respektive instituts ansvar att vidta kontrollåtgärder

Vilket ansvar respektive institut har för att vidta kontrollåtgärder kan dokumenteras i ett avtal mellan parterna. Det bör där framgå vilka kontrollåtgärder respektive institut ska ha rätt att göra, vilken rapportering som ska lämnas och eventuella konsekvenser av att avtalet inte uppfylls.

Inhämta godkännande från en behörig beslutsfattare

Med behörig beslutsfattare avses styrelseledamot, verkställande direktör eller annan befattningshavare som har tillräckliga kunskaper om verksamhetsutövarens riskexponering mot penningtvätt och finansiering av terrorism och som har tillräckliga befogenheter att fatta beslut som påverkar dess riskexponering (1 kap. 8 § punkten 9 penningtvättslagen).

Banken ska ha en lämplig intern process för hur beslut ska eskaleras och till vem. Det kan vara lämpligt med olika nivåer av eskalering beroende på risk och typ av affärsförbindelse. Även sådant som verksamhetsutövarens storlek kan ha betydelse.

I vissa fall kan en person på lägre nivå inom företagets organisation vara behörig beslutsfattare, medan behörig beslutsfattare i andra fall behöver vara någon på en högre organisatorisk nivå.

Förvissa sig att motparten har kontrollerat identitet på kunder som har direkt tillgång till konto

Det är ganska ovanligt med kunder som har direkt tillgång till konto. I dessa situationer brukar banker själva kräva att få identifiera kunden med tillgång till kontot, i enlighet med de egna interna rutinerna.